

సనాతన సారథి

ఆగస్టు 2013

“పితాంబరధారి! మురారీ!”

సనాతన సారథి

సత్య, ధర్మ, శాంతి, ప్రేమలద్వారా మానవజాతి సామాజిక,
నైతిక, ఆధ్యాత్మిక అభివృద్ధికి అర్చితము

సంపుటము 56
సంచిక 8

ఆగస్టు 2013

ప్రచురణ తేదీ
జూలై 28

1. తొలి పలుకు	సంపాదకీయం	2
2. గోపికల అనన్య భక్తి	అవతార అనుగ్రహ భాషణం	4
3. వేయి పున్నముల చల్లని వేల్పు	ఆర్.జె. రత్నాకర్	8
4. ప్రకృతి పరమాత్మ ప్రతిబింబం	అవతారవాణి	11
5. విశ్వజవన జ్యోతి	రాజారావు	14
6. ఉత్తరాఖండ్‌లో సాయిసేవ	ప్రొ అనంతరామన్	15
7. మానవుని దుష్టవర్తనపై ప్రకృతి తిరుగుబాటు	'కాంతిరేఖలు' నుండి	16
8. భక్తి ప్రపత్తులే ఆనందానికి ఆలంబన	మాదిరాజు రామచంద్రరావు	17
9. "నువ్వు చేసిన ఘనకార్యానికి...!"	వై. శ్రీరంగనాథరాజు	20
10. "యద్భావం తద్యవతి"	అనిల్ కుమార్ రేగళ్ళ	22
11. సాయి సాహిత్యము	డా బాబురావు మొహన్	24
12. జ్ఞాపకాల పందిరి (22వ భాగం)	ప్రొ కె. అనిల్ కుమార్	26
13. మహా మహిమాన్విత ప్రేమావతారి (27వ భాగం)	బి.వి. రమణరావు	30
14. ప్రశాంతి సమాచారం	దివి చతుర్వేది	34
15. సద్గురు సన్నతి	లీలా రామబ్రహ్మశాస్త్రి	35
16. దైవ సహాయం	చిన్నకథ	36

© శ్రీ సత్యసాయి సాధనా ట్రస్టు, పబ్లికేషన్స్ విభాగం, ప్రశాంతి నిలయం

ఎడిటర్ : బి.వి. రమణరావు

అసిస్టెంట్ ఎడిటర్ : వి. శ్రీనివాసులు

టెలిఫోన్: 287375 (సనాతన సారథి Extn. 128) STD: 08555 ISD CODE: 0091-8555

వార్షిక చందా: భారతదేశంలో: ₹ 60.00 విదేశాలకు: ₹ 550, లేక \$ 13, లేక £ 9, లేక € 9

గమనిక: అద్రుస కవరుపై గల మీ చందానెంబరు ప్రక్కన చందాగడుపు ఎంతవరకు ఉన్నదో సూచించడం జరిగింది. మూడు పువ్వుల గుర్తు (***). ఉన్నట్లయితే మీ చందాను వెంటనే రెన్యూవల్ చేయించుకోగలరు.

అధికారికమైన వెబ్‌సైటు: శ్రీ సత్యసాయి సాధనా ట్రస్టు, పబ్లికేషన్స్ విభాగం: www.sssbpt.org,

సనాతన సారథి: www.sanathanasarathi.org

E-mail: editor@sssbpt.org

శ్రీ సత్యసాయి సాధనా ట్రస్టు, పబ్లికేషన్స్ విభాగం, ప్రశాంతి నిలయం, అనంతపురం జిల్లా (ఆం.ప్ర) - 515134 తరపున ప్రశాంతి నిలయంలోని శ్రీ సత్యసాయి ఆశ్రమ పరిధిలో ఉన్న శ్రీ సత్యసాయి ప్రెస్ షెడ్ (120'X40')లో ముద్రింపబడి ప్రచురింపబడింది.

ముద్రాపకుడు, ప్రచురణకర్త: కె.ఎస్. రాజన్

తొలి పలుకు

“వెతుకుచున్నాను నేను వెతుకుచునే ఉన్నాను
వెతుకుచుంటి నాడు నేడు నిజ మానవ ధర్మపరుని...”

ఈనాడు అనేకమంది సాధకులు దైవాన్వేషణ చేస్తున్నామంటారు. ఎక్కడ చూసినా ఉన్న భగవంతుని అన్వేషించనక్కర్లేదు, నిజానికి భగవంతుడే నిజమైన భక్తునికోసం వెతుకుతున్నాడు, అంటూ స్వామి తమ దివ్యోపన్యాసాలలో పాడిన ఈ పాట మన హృదయాంతరాళాల్లో మారుమ్రోగుతూ, మన కర్తవ్యాన్ని గుర్తుచేస్తూనే ఉంటుంది.

భక్తి అంటే దేవాలయాలకు వెళ్ళినప్పుడో, లేక పూజలు, భజనలు చేసేటప్పుడో ధరించే ‘యునిఫామ్’ లాంటిది కాదనీ, ‘సర్వదా సర్వకాలేషు సర్వత్ర హరి చింతనం’ అన్నట్లు భగవంతునిపై నిరంతరాయంగా ప్రవహించే నిర్మల ప్రేమయే భక్తి అని పేర్కొంటూ, “మేము భక్తులం, అని మీరనుకుంటే సరిపోదు. ‘నీవు నా భక్తుడవు నాయనా’ అని భగవంతునినుండి మీరు ఎక్కాలెడ్జిమెంట్ పొందాలి” అన్నారు భగవాన్. అటువంటి ఎక్కాలెడ్జిమెంట్ పొందినవారు ద్వాపరం నాటి గోపికలు.

కృష్ణ పరమాత్మకి శిరోవేదనా! దానికి ఔషధం గోపికల పాదధూళియా! మహాభక్తులమనుకొనేవారికి కనువిప్పు కలిగించటానికి ఆ లీలావినోది సంకల్పించిన సన్నివేశం గోపికల ‘అనన్య భక్తి’కి అద్దం పడుతుంది.

“చంద్రమా మనసో జాతః” అన్నది వేదము. ఒక్కొక్క మనిషికి ఒక్కొక్క మనస్సు ఉంది. అన్ని మనస్సులనూ భగవంతుడు చూచినటువంటివాడే! కాబట్టి, నేను చూసింది కేవలం thousand moons ను (సహస్ర చంద్రులను) కాదు, crores, crores and crores of moons (కోటాసుకోట్ల చంద్రులను)” అని 2009 జనవరి 1వ తేదీన తమ దివ్యోపన్యాసంలో ఉద్ఘాటించారు, భగవాన్. వారికి సంబంధించిన ప్రతి విషయం అత్యద్భుతమే, అపూర్వమే, అతిలోక మనోహరమే! దైవం మానవాకృతిని దాల్చినప్పుడు వారు వేయి చంద్రులను

దర్శించిన వేడుక జరుపుకోవడం భక్తుల జన్మజన్మల పుణ్య ఫలం. విశ్వశాంతికోసం, మానవాళి సర్వతోముఖాభివృద్ధి కొరకై నిర్వహింపబడిన ఈ మహోత్సవం మానవజాతి చరిత్రలోనే అత్యంత అరుదైన, పరమాద్భుతమైన ఘట్టము. “వేయి చందమామలు ఈవేళ విరిసెను... నిన్ను గాంచు కన్నులలో వెన్నెల వాన కురిసెను...” అంటూ భక్తులు పరవశించి గానం చేసిన ఆ మహామంగళకరమైన ఉత్సవ విశేషాలను “వేయి పున్నముల చల్లని వేల్పు” శీర్షికన మనతో పంచుకుంటున్నారు శ్రీ ఆర్.జె. రత్నాకర్.

ప్రకృతిలో సహజసిద్ధమైన సంతలనాన్ని కాపాడ వలసిన ఆవశ్యకతను పలుమార్లు నొక్కిచెప్పారు భగవాన్. ప్రకృతి పరమాత్మ సొత్తు. శ్రీరాముని ధిక్కరించి ప్రకృతి స్వరూపిణియైన సీతను అపహరించిన రావణునికి ఏగతి పట్టిందో మనందరికీ తెలుసు. అట్లే, దైవశాసనాలను ఉల్లంఘించి స్వార్థ స్వప్రయోజనపక్షతో, దురాశతో ప్రకృతిని కొల్లగొట్టాలనుకోవడం అనర్థదాయకం, అవివేకం అని హెచ్చరించారు, భగవాన్. మొన్న భూకంపం, నిన్న సునామీ, నేడు వరద భీభత్సం! ఈవిధమైన ప్రకృతి భీభత్సం దైవసంకల్పమా? మానవుని దోషమా? అనే ప్రశ్నకు సమాధానంగా, “దీనికి కారణం మానవుని అన్యాయ, అక్రమ, అనాచారములు, స్వార్థస్వప్రయోజనములేగాని, దైవసంకల్పం కాదు” అని భగవాన్ స్పష్టం చేశారు.

సీతాన్వేషణలో ప్రకృతి సహితం తోడ్పాటునందించిన సన్నివేశాల్ని ఉదాహరిస్తూ, ధర్మవర్తనునికి ప్రకృతి సహకరిస్తుంది, అన్నారు. దురాశతో ప్రకృతి వనరులను దోచుకుంటున్న ఆధునిక మానవునికి మేలుకొలుపు, “ప్రకృతి పరమాత్మ ప్రతిబింబం”.

మానవుడు ఆనందపిపాసి. తను చేసే ప్రతి పనిలో ఆనందంకోసం అన్వేషిస్తుంటాడు. ఈ ప్రపంచం మనిషికి కావలసిన సమస్తమును సమకూర్చగలుగుతున్నదికానీ,

శాంతి, ఆనందాలను మాత్రం అందించలేకపోతున్నది. అవి కేవలం భగవంతునివద్దనే లభ్యమవుతాయన్నారు భగవాన్. “మరి నేను భగవంతుడికి సంపూర్ణంగా శరణాగతుడనైనా నాకింకా కష్టాలు తప్పడంలేదే” అని కొందరు వాపోతుంటారు. భగవంతునికి పూర్తిగా శరణాగతుడైన భక్తునికి కష్టాలననుభవిస్తున్నాననే భావనే ఉండదన్నారు భగవాన్. మన మనస్సనే బంగారాన్ని భగవంతునికి అర్పించిన తరువాత, దానిని అగ్నిలో వేసి కాల్చకూడదు, సాగతీయకూడదు, కటింగ్స్ చేయకూడదు అని నిబంధనలు పెడితే ఎలా?! భగవంతుడు ఏది చేసినా మన మంచికోసమే అన్న అచంచలమైన విశ్వాసంతో జీవితాన్ని గడిపినప్పుడే ఆయన అనుగ్రహించే ఆనందమనే ఆభరణంతో మన అంతరంగాన్ని అలంకరించుకోవచ్చు నన్ను భగవాన్ సందేశ స్ఫూర్తిని ప్రతిబింబించే రచన, “భక్తి ప్రపత్తులే ఆనందానికి ఆలంబన”.

బిందువులో సింధువును ఇమిడ్చినట్లుగా, తేలికైన పదాలలో సకల వేదాంత గ్రంథాల సారాన్ని చేర్చి భగవాన్ అనుగ్రహించిన పద్యసూక్తులు పండిత, పామర రంజకంగా భాసిల్లుతూ, అక్షరజ్ఞానం లేనివారిని సహితం ఆత్మజ్ఞానం దిశగా నడిపిస్తాయి. సాయి సాహిత్య రత్నాకరం నుండి కొన్ని ఆణిముత్యాలను ఉదాహరిస్తూ, సాయి పద్య సూక్తులయొక్క ప్రత్యేకతను, విశిష్టతను వివరిస్తున్నారు దా॥ బాబురావు మొహన్.

సమాజం విభిన్న మనస్తత్వాల వ్యక్తుల సమాహారం. ‘గ్లాసులో సగం నీళ్ళయినా ఉన్నాయ’ని సంతృప్తి చెందే ఆశావాదులు కొందరైతే, ‘సగం ఖాళీగా ఉన్నదే’ అని నిట్టూర్చే నిరాశావాదులు మరికొందరు. మెడకి పాము చుట్టుకున్నా భగవంతుడిపై భారం వేసి ప్రాణాలతో బయటపడేవారు కొందరైతే, అనవసర భయాందోళనలతో త్రాడును కూడా పాముగా భ్రమించి ప్రాణాలమీదకు తెచ్చుకొనేవారు మరికొందరు. అదృష్టంగానీ, దురదృష్టంగానీ మన ఆలోచనలమీద, మన దృక్పథంమీద ఆధారపడి ఉంటాయన్న సందేశమిచ్చే రచన “యద్భావం తద్భవతి”

‘ఇతరులెరుగకున్న ఈశ్వరుడెరుగడా!’ అన్నారు, భగవాన్. మనం చేసే పని మూడో కంటికి తెలియకుండా

జాగ్రత్తపడవచ్చునుకానీ, ముక్కంటిదృష్టినుండి తప్పించుకో గలమా! ఒక పెద్దాయనకు స్వామి ఇంటర్వ్యూ ఇచ్చారు. ఎవరికీ తెలియడానికి వీలేని ఆయన వ్యక్తిగత విషయాలన్నీ స్వామి పూసగ్రుచ్చినట్లు చెప్తుంటే ఆయన నిశ్చేష్టుడైనాడట. “మన మనసులో మెదిలే ప్రతి ఆలోచనా, మనం మాట్లాడే ప్రతి మాటా, చేసే ప్రతి పనీ స్వామికి తెలుసునని, స్వామినుండి ఏ విషయాన్నీ దాచలేమని నాకు స్పష్టమైంది. ఒకవైపున స్వామి నిరంతరము నాతోనే, నావెంటనే ఉన్నారన్న ధైర్యం కలిగినా, మరోవైపున నాకసలు ‘ప్రైవసీ’ లేదే అన్న భయం కూడా కలిగింది” అంటూ ఆ పెద్దాయన హాస్యాన్ని మేళవించి స్వామితో తన ఇంటర్వ్యూ అనుభవాన్ని వివరించారు.

“కిటికీ తెరిచి మీరిద్దరూ చూసేశారుగా!” అని స్వామి అన్నప్పుడు అనిల్ కుమార్ గారికి ముచ్చెమటలు పోసి మాటలు తడబడ్డాయట! స్వామి ప్రేమ, సర్వజ్ఞత్వం, హాస్యరసం మిళితమైన కొన్ని సన్నివేశాలు ఈ మాసం జ్ఞాపకాల పందిరిలో పాఠకులను అలరిస్తాయి.

సంకల్పమాత్రాన భూమిని ఆకాశంగా, ఆకాశాన్ని భూమిగా మార్చగల స్వామికికూడా అసాధ్యమైన విషయం ఒకటుందా? ఉందనే అంటున్నారు శ్రీరంగనాథరాజు. ఏమిటది? ‘సువ్వు చేసిన ఘనకార్యానికి...!’ చదివి తెలుసుకోండి.

సత్యస్వరూపులైన స్వామి సత్యమే పలుకుతారు అన్న మాట అర్థసత్యం మాత్రమే! వారు పలికిందే సత్య మవుతుంది అన్న మాట దానికి కలిపితే అది పూర్ణసత్య మవుతుంది. ఎందుకంటే, వారు “ఉరో... చలో...” అంటే కుంటివాడు సహితం లేచి పరుగుతీయవలసిందే కదా! అలోపతి, హోమియోపతి వైద్యాలకు లొంగని గడ్డు వ్యాధులు సహితం ఆ జగత్పతి తలుచుకుంటే చిటికెడు విభూతితో మటుమాయం కావలసిందే కదా! అవధుల్లేని ఆకాశమే గోపురంగా, అష్టదిక్కులే ప్రాకారాలుగా కలిగిన మహిమాలయంలో కొలువుదీరిన మహేశ్వరుడే సాయీశ్వరుడు. వారి అవతార లీలా వైభవానికి అద్దం పట్టే మరికొన్ని అద్భుత ఘట్టాలతో మీ ముందుకు వస్తోంది, “మహామహిమాన్విత ప్రేమావతారి”

- స॥

అవతార అనుగ్రహ భాషణం:

గోపికల అనన్య భక్తి

శ్రీకృష్ణ జన్మాష్టమి సందర్భంగా

అవతారములు మాయాశక్తికి లొంగినట్లు నటించును. మానవ ప్రక్రియలను బహిరంగముగా ప్రదర్శించక అవతార కార్యక్రమములు జరగవు.

బాలకృష్ణుని తొట్టిలో పరుండబెట్టి యశోదాదేవి జోలపాట పాడుతూ, కథలు చెప్పుతూ నిద్రింపజేయుట అలవాటు. ఒక దినము, 'అనగనగ' అని ప్రారంభించి దశరథమహారాజుకు నలుగురు కుమారులు పుట్టుట, రాముని పట్టాభిషేకము నిలచిపోవుట, సీతాలక్ష్మణులతో రాముడు అరణ్యానికి పోవుట, బంగారు లేడి వచ్చుట, దానిని

సీతమ్మవారు కోరుట, అన్నీ బాగా వివరించిన తరువాత, 'రావణాసురుడు వచ్చి సీతాదేవిని అపహరించినాడు' అనేసరికి, తొట్టిలో పరుండియుండిన పసిపాప, 'లక్ష్మణా! అంబు ఎక్కడ' అని కేకలు వేసెను. అప్పుడు యశోద, 'ఏమిటి? ఈ పిల్లవాడు కలవరించెనే!' అని ఆశ్చర్య పడినది. మరొక దినము తానే కల్పించుకొని, అన్న బలరామునిపై దూరు చెప్పినాడు, 'నన్ను నల్లనివాడని గేలిచేయుచున్నాడు' అని. 'అది నిజమే!' అని తల్లి చెప్పగా, 'సర్వులలో ఉన్న దోషముల నవహరించుటవల్ల నాకీ నల్లదనము' అని తన స్వభావ స్వరూపములను కొద్దిగా వివరించినాడు.

నవనీతచోరుడు

భూమిమీద భగవంతుడు అవతరించినప్పుడు ఆయన జీవితంలో లౌకికమూ, దివ్యమూ అనే రెండు అంశాలు

ఉంటాయి. బాలకృష్ణుడు వెన్నపిడతలు పగలగొట్టినట్లు చెప్పగా విన్నారు. బృందావనంలో గోపికలు వెన్న తీసి పిడతలలో ఉంచితే కృష్ణుడు వాటిని బద్దలుకొట్టినట్లు స్థూలదృష్టికి తోచే అర్థం. వారి ఆత్మలచుట్టూవున్న భౌతిక ఆవరణలను కృష్ణుడు భగ్నం చేశాడు. అశాశ్వతమైన మమకారాలతో చిక్కుకున్న వాళ్ళ చిత్తములకు విముక్తి కలిగించాడు. తనకు చెందిన నవనీతమును, అంటే వాళ్ళ విశ్వాసమును కృష్ణుడు స్వాధీనం చేసుకున్నాడు. ఆత్మను పరిశుద్ధం చేసుకొనే సాధనమే చిత్తమును

మథించటం. దానికి ఫలితంగా వచ్చినదే విశ్వాసమనే నవనీతం. 'ఇంటిలో పెట్టినవి తినవు. ఇంటింటికి పోయి దొంగిలించిన వెన్న నీకు రుచియగునే? ఎందుకు ఇట్లు నవనీతము నవహరించుచున్నావు?' అని యశోద అడిగితే, 'నా పనియే అది, నేను ఆ నవనీతము తినిన వారికి తృప్తి. వారు తరింతురు' అని జవాబిచ్చినాడు.

దీని అంతరార్థము ఏమిటి? తన ఇంట్లో వెన్న లేకపోవటంవల్ల అట్లా చేశాడా? ఆయన మామూలు వెన్న ఆరగించలేదు. హృదయపు కుండలో దాచుకున్న సద్గుణముల నవనీతమే ఆయన ఆరగించేది. బాగా చిలికిన తరువాత పైకి తీసిన ఆత్మతత్త్వమే ఆ వెన్న. ఆయన చేసినది దొంగతనమా? ఆయన పేరు హరి కదా! అన్నింటినీ హరించేవాడు. తను కనబడకుండా అన్నీ చూడగలవాడు. హరి లోపల చొరబడగానే నిద్రించే

చైతన్యం మేలుకొంటుంది. హృదయంలో నాటుకున్న ధైర్యమును, అనుభవంతో నేర్చుకున్న వివేకమునూ పరమాత్ముడైన హరికి సమర్పణ చేయండి. అన్నింటినీ తనవిగా చేసుకోగల దొంగ ఆయన.

బాలకృష్ణుని నడుము చుట్టూ త్రాడు బిగించి తనవైపు లాగుకోదలచినప్పుడు యశోద కట్టజాలకపోయింది. ఆ త్రాడు అహంకారము. భగవంతుని అహంకారపు త్రాడుతో బంధించగలరా! ఎన్నిసార్లు కట్టటానికి తలపెట్టినప్పటికీ రెండు జానలు తక్కువైంది త్రాడు. ఆ రెండు జానలూ ధర్మనిష్ఠ, బ్రహ్మనిష్ఠ అనే రెండు సుగుణాలు. అది కూడా చేరినప్పుడే త్రాడు పొడవు సరిపోగలదు.

ఒకానొక సమయంలో బలరాముడు కృష్ణుని దివ్యత్వాన్ని యశోదకు గుర్తింపచేయాలని ఒక యుక్తి పన్నాడు. 'అమ్మా! కృష్ణుడు మన్ను తిన్నాడు' అని చెప్పాడు. యశోద కృష్ణుని చేయి పట్టుకొని, 'కృష్ణా! మన యింట్లో వెన్న లేదా! కావలసిన పదార్థములు లేవా? ఎందుకు నీవు మన్ను తిన్నావు?' అని మందలించింది. అప్పుడు కృష్ణుడు తన దివ్యత్వాన్ని పరోక్షంగా ప్రకటిస్తూ తల్లితో అన్నాడు, 'అమ్మా! నీవు నన్నొక సామాన్య బాలునిగా చూస్తున్నావు. నేను బాలుణ్ణి కాను. చూడు నా నోరు' అని నోరు తెరిచాడు. ఆమెకు కృష్ణుని నోటిలో అన్ని లోకాలు కనిపించాయి.

ఉద్ధవునికి కనువిప్ప

లేత వయస్సులో మధురకు వెళ్ళిన కృష్ణుడు బృందావనమునకు తిరిగి రాలేదు. అటువంటివాడు గోపికలతో విహరించాడనటంలో యేమైనా అర్థముందా?! గోపికలు అతని రాకకోసమే జీవితమంతా కాచుకొని కూర్చున్నారు. వీరి వేదనను, వీరి బాధను గ్రహించిన కృష్ణుడు ఒకానొక సమయంలో ఉద్ధవునితో ఒక సందేశము పంపించాడు. గోపికలందరూ ఉద్ధవుని చుట్టూ గుమిగూడారు. 'అమ్మా! ఇదిగో! కృష్ణుడు ఈ లేఖను పంపించాడు. మీలో ఎవరైనా చదువు తెలిసినవారుంటే చదివి వినిపించండి' అన్నాడు.

ఆనాటి కాలంలో ఆడవారిని చదువుకోవటానికి పంపించేవారు కాదు. ఏ ఒక్కరికో ఇద్దరికో తప్ప

గోపికలకు చదువు రాదు. వారి భావములు ఎంత పవిత్రమైనవో, వారు ఎంత ఆవేదన అనుభవించారో దీనివల్ల మీకు అర్థమౌతుంది.

ఒక గోపిక, 'ఉద్ధవా! ఆ లేఖను నేను ముట్టలేను. కృష్ణుని యెడబాటుతో నా హృదయమంతా వేదెక్కిపోయింది. ఇప్పుడా లేఖను ముట్టుకుంటే, అది కాలిపోతుందో యేమో!' అన్నది.

మరొక గోపిక, 'కృష్ణుని ఎడబాటుచేత మా కన్నీటి ధారలు కాలువలై ప్రవహిస్తున్నాయి. ఒక్క అక్షరాన్ని చూసినా దుఃఖాన్ని పట్టలేము. మా కంటినీరు ఆ జాబుపై పడి అక్షరాలు చెరిగిపోతాయేమో!' అన్నది.

ఇంతటి భక్తిప్రపత్తులతో ఉన్నారు గోపికలు.

కట్టకడపటికి ఉద్ధవుడే చదివి వినిపించాడు. 'మీరు బాధపడకూడదు. ఎప్పుడూ నేను మీ యింటనే, మీ వెంటనే, మీ జంటనే, మీ కంటనే ఉంటున్నాను. ఈ ఉద్ధవుడు భగవంతుని పొందే యోగమును మీకు బోధిస్తాడు. అతని ఆదేశాలను ఆచరణలో పెట్టండి' అని ఉంది ఆ లేఖలో.

కానీ, గోపికలు, 'ఉద్ధవా! నీవు బోధించే యోగము మాకు అక్కరలేదు. కృష్ణసంయోగమే మాకు కావాలి. మాకున్నది ఒకే మనస్సు. పది మనస్సులు లేవు. ఆ ఒక్క మనస్సు కృష్ణునితోపాటు మధురకు వెళ్ళిపోయింది. ఇంక నీ మాటలు వినే స్థితిలో లేము' అన్నారు.

గోపికల చిత్తములెంత పవిత్రమైనవో గుర్తించాడు ఉద్ధవుడు. అతడు తిరిగి వెనుకకు బయలుదేరాడు. అతని వెంబడి ఒక్కొక్క గోపిక ఒక్కొక్క సందేశాన్ని కృష్ణునికి పంపించింది.

'ఎండ బారిన నాడు జీవిత సుమమాల చిగురు పెట్టగ వేగ చేయమనుము' అన్నది, ఒక గోపిక,

మరొక గోపిక, 'మబ్బు క్రమ్మిన నా మానస వీధిలో కృష్ణభాసుని తేజము నింపమనుము' అన్నది.

ఇంకొక గోపిక, 'చెదరిపోయిన నా జీవిత సుమముల చెలువార కూర్చి ధరింపుమనుము' అన్నది.

ఈ వాక్యములన్నీ ఎంత భక్తిప్రపత్తులతో కూడినవో విచారిస్తే ఏ పండితునికైనా అహంకారముగాని, స్వార్థ

భావములుగాని హృదయంలో చేరటానికి వీలులేదు. గోపికలు సాక్షాత్తు ఋషులు. చిత్తశుద్ధి కలిగినవారు. ఈ సత్యాన్ని గుర్తించిన ఉద్ధవుడు కృష్ణుని దగ్గరకు వెళ్ళి చెపుతున్నాడు, ‘నీవు వారి చిత్తములో హత్తుకుపోయావు. వారి హృదయం నుండి నిన్ను విడదీయుట ఎవరి తరమూ కాదు. గోపికలవంటి భక్తులను ఈ జగత్తులో నేనెక్కడా చూడలేదు. నాకు బుద్ధి నేర్పారు కృష్ణా! మేము నీ మానవాకారమునే చూస్తున్నాముగాని, నీ దివ్యత్వాన్ని గుర్తించినవారు గోపికలు తప్ప మరొకరు లేరు’ అన్నాడు.

లీలామానుష వేషధారి

పరమ భక్తులమని విజ్ఞప్తిగే వెణ్ణివారిని పరీక్షింపగోరి, లీలామానుష విగ్రహుడైన కృష్ణుడు ఒకానొక సమయంలో ఒక చిన్న నాటకమాడాడు. ఒకనాడు ఎవరూ కనీ వినీ ఎరుగని బాధను తాను అనుభవిస్తున్నట్లుగా నటన చేశాడు. తన తలనొప్పి భరించడానికి వీలుకావడంలేదని చాలా బాధపడినట్లుగా నటిస్తూ వచ్చాడు.

రుక్మిణి, సత్యభామ, జాంబవతి, తక్కిన స్త్రీలంతా కృష్ణుని చుట్టూ చేరారు. దీనికి నివారణ మార్గము ఏమిటని వారు ప్రశ్నించారు.

“ఎవరైనా ఒక పరమ భక్తుని పాదధూళి తెచ్చి నా శిరస్సుపైన వేసినప్పుడు నా ఈ బాధ నివారణ అవుతుంది” అన్నాడు, కృష్ణుడు.

ఆవేశకు నారదుడు ప్రవేశించి, “ఇంత పరమ భక్తురాలైన సత్యభామ ఉంటున్నది కదా! ఆమె పాదధూళి ఇవ్వవచ్చును కదా!” అన్నాడు. సత్యభామ చేతులు నలుపుకున్నది. “అయ్యో, నేను సతిని, కృష్ణుడు నా పతి. సతియొక్క పాదధూళి పతియొక్క శిరస్సుపైన వేయడం మహాపరాధము కదా! నరకము లభిస్తుంది. కాబట్టి, నా పాదధూళి ఇవ్వను” అన్నది.

రుక్మిణికూడా ఇదే సమాధానము చెప్పింది. ఇరువురూ చేరి నారదుని పట్టుకున్నారు. “నీకంటే మహాభక్తులు లోకంలో ఉంటారా స్వామీ! నీ పాదధూళి ఇవ్వవచ్చును కదా!” అన్నారు.

అప్పుడు నారదుడు, “సదా గోవింద నామస్మరణతో విహరిస్తూ, సర్వ ఆనందములను అనుభవిస్తున్నాను. నా

పాదధూళి కృష్ణుని శిరస్సుపైన వేయడంవల్ల నరకములో పడిపోతాను. నేను ఇవ్వను” అన్నాడు.

నారదుడు కృష్ణునితో, “దీనికి తగిన ఔషధము ఎక్కడుందో చెబితే క్షణములో వెళ్ళి తీసుకువస్తాను” అన్నాడు.

అప్పుడు కృష్ణుడు, “గోపికలయొక్క పాదధూళి తీసికొని రా. తప్పక నాకు బాధ నివారణ అవుతుంది” అని చెప్పాడు.

క్షణములో వెళ్ళాడు నారదుడు గోకులమునకు. గోపికలందరూ నారదుని కంఠస్వరము విని వెలుపలికి వచ్చారు. “ఎక్కడినుండి వస్తున్నాడు? మా గోపాలుడు ఎలా ఉన్నాడు?” అంటూ ప్రశ్నల వర్షం కురిపించారు.

నారదుడు విచారముతో, “గోపికలారా! కృష్ణుడు చాలా బాధలో ఉన్నాడు. బాధ నివారణార్థమై ఔషధం కోసమై ఇక్కడికి వచ్చాను. ఆయనకు మీ పాదధూళి కావాలట” అన్నాడు.

తక్షణమే గోపికలందరూ వాళ్ళ పాదధూళిని మూటకట్టి వెంటనే తీసుకు వెళ్ళమని చెప్పారు. “గోపికలారా! మీరు తెలివితక్కువ పని చేస్తున్నారు. నరకానికి పోతారు. శ్రీకృష్ణునికి మీ పాదధూళిని అందిస్తున్నారా!” అని అడిగాడు.

అప్పుడు గోపికలు, “నారదా! నరకమునకు కాదు, ఇంకే లోకమునకు పోయిననూ ఫరవాలేదు. మా కృష్ణుడు బాగుంటే అంతే చాలు మాకు” అన్నారు.

ఎప్పుడు గోపికలు అక్కడ పాదధూళి ఇచ్చారో, ఇక్కడ కృష్ణుడు ఆనందముగా నవ్వుతూ లేచి కూర్చున్నాడు. నారదుడు అక్కడికి పోయి, గోపికలు ఇచ్చిన మూట విప్పేటప్పటికి కృష్ణుడు నవ్వుతున్నాడు.

“ఆశ్చర్యంగా ఉందే! మందు తేకమునుపే నివారణ అయిపోయిందే మీకు!” అన్నాడు, నారదుడు.

అందుకు కృష్ణుడు, “ఎప్పుడు గోపికలు పాదధూళి ఇచ్చారో, ఆ క్షణముననే నా బాధ నివారణ అయింది” అన్నాడు.

స్వార్థమును త్యాగము చేసి ఎల్లప్పుడు భగవంతుని ఆనందమునే చింతించే గోపికలు పరమ భక్తులుగా పేరు పొందారు.

కృష్ణ నామమే పరమాన్నము

ఈనాడు గోకులాష్టమి. ఇది శ్రీకృష్ణుని పుట్టిన దినమని భావించి, పాయసం, పరమాన్నం భుజిస్తున్నారు. పరమాన్నమంటే ఏమిటి? చక్కెర, బియ్యము, పాలు వేసి పరమాన్నము చేయడం కాదు. పరమునకు సంబంధించిన అన్నము పరమాన్నము. అది మధురమై, ప్రేమ మయమై ఉంటుండాలి. అటువంటి పరమాన్నము కృష్ణనామమే! భగవన్నామమే నిజమైన మాధుర్యము నందిస్తుంది. కనుక, మనము దైవత్వాన్ని విస్మరించకుండా, త్యాగమును అలవరచుకొని, ప్రేమభావాన్ని పెంచుకొని, 'సర్వులూ భగవంతునియొక్క అంశములే' అనే సత్యమును గుర్తించడం అత్యవసరం.

'ప్రేమను నేర్పే నిమిత్తమై పరమాత్ముడు వచ్చినాడు', అనే సత్యాన్ని మనము విశ్వసించాలి. ఈనాడు మనము ప్రేమను సంకుచితమైనదిగా భావిస్తున్నాము, స్వార్థమైనదిగా ఊహిస్తున్నాము. ఇది కాదు నిజమైన ప్రేమ. అందరియందు ఉండిన ప్రేమతత్వాన్ని అర్థము చేసుకునేదే ప్రేమ. మనము దానిని పెంచుకోవాలి. ఏ మతమునకు చెందినవారైనా, కేవలము 'మతం, మతం' అని విశ్వసిస్తున్నారేగాని, నిజముగా ఆ మతముయొక్క ఆశయాన్ని ఎవరైనా అనుభవిస్తున్నారా? ఆచరిస్తున్నారా? ఈనాడు వాగ్రూపమైన వేదాంతము అధికమవుతున్నది. ఆచరణ వేదాంతము శూన్యమైపోతున్నది. మనకు కావలసినది ఆచరణ వేదాంతము. నూరు చెప్పేదానికంటే ఒక్కటి చేసి చూపిస్తే చాలు.

స్వామి సన్నిధిలో గోకులాష్టమి

'ఇది నా మాతృదేశము. ఈ దేశములోని ప్రజలంతా నావారు. నేను వారి సోదరుణ్ణి. వారు నా సోదరులు....' అనే సత్యాన్ని మనము నిరూపించడానికి సేవలో పాల్గొని, కృష్ణునివలె జీవితమును సేవకు అంకితం చేయడమే కృష్ణ జయంతి అంతరార్థము. కృష్ణుడు గోవులు కావే గోపాలురతో ఉన్నాడు. గోవులనగా జీవులు. జీవులను పాలించేవాడే భగవంతునికి ప్రీతి. అనగా, ఇతరుల మంచి కోరి, వారికి సహాయము చేసి, కష్టములను తీర్చి, వారికి చేదోడువాడోడుగా ఉండేవారిపైననే కృష్ణునికి ప్రీతి. కనుక, భగవత్ప్రీతికి పాత్రులు కావాలనుకుంటే, అందరినీ ప్రేమించండి. ఎవ్వరినీ ద్వేషించకండి. కృష్ణుడు చెప్పిన మాటలను ఆచరణలో పెట్టాలిగాని, ఊరకే భగవద్గీత చదువుతూ పోవడంవలన కాలము వ్యర్థము.

(శ్రీవారి దివ్యోపన్యాసాలనుండి)

శిక్షణ

యశోద బాలకృష్ణుని పట్టుకోవడానికి ఒక చేతిలో వెన్నముద్దను చూపెడుతూ, రెండో చేత్తో బెత్తం పట్టుకుని వెనుక దాచుకుంది. వెన్నకోసం వచ్చిన కృష్ణుణ్ణి పట్టుకుని బెత్తంతో శిక్షించాలనుకుంది. అలాగే విద్యాసంస్థలనే వెన్నను చూపెట్టి, యువతను ఆకర్షించి, శిక్షణ అనే బెత్తంతో సంస్కరించి, ఆదర్శపౌరులుగా తీర్చిదిద్దుతున్నాను.

- బాబా

వేయి పుణ్యముల చేల్లని వేల్పు

ఆర్.జె. రత్నాకర్, శ్రీ సత్యసాయి సెంట్రల్ ట్రస్టు సభ్యులు

ఆదిత్యానా మహం విష్ణుః జ్యోతిషాం రవి రంశుమాన్
మరీచి ర్మరుతా మస్మి నక్షత్రాణా మహం శశీ

“ఆదిత్యులలో విష్ణువును నేను. జ్యోతిర్మయ స్వరూపులలో నేను సూర్యుడను. వాయు దేవతలలోని తేజమును నేను. నక్షత్రాధిపతియైన చంద్రుడను నేను.”

(భగవద్గీత అధ్యాయం 10 శ్లో. 21)

పితాహ మస్య జగతో మాతా ధాతా పితామహః
వేద్యం పవిత్ర మోంకార ఋక్సామ యజురేవ చ

“ఈ సమస్త జగత్తునకు ధాతను, అనగా ధరించువాడను. అట్లే కర్మ ఫలములను ఇచ్చువాడను నేనే. తల్లియును, తండ్రీయును, తాతయును నేనే. తెలిసికొనదగినవాడనూ నేనే. పవిత్రుడను, ఓంకారమును నేనే. ఋక్, సామ, యజుర్వేదములు నేనే.”

(భగవద్గీత అధ్యాయం 9 శ్లో. 17)

చరాచర ప్రాణులతో కూడుకున్న విశ్వమంతయును భగవంతుని నుండియే ఉద్భవించినది. భగవంతుడే దీనికి మహాకారణము. అందుకే శ్రీకృష్ణ పరమాత్మ భగవద్గీతలో, సమస్త విశ్వమునకు తానే తల్లియు, తండ్రీయు అని తెలిపెను. అన్నింటికీ తానే ధాత. ప్రణవమతడె. సకల వేద స్వరూపమతడె. మనము, మన కంటికి అగుపించే జగత్తంతయూ అతడె. సూర్యుడతడె, చంద్రుడతడె. ఏతావాతా, భగవంతునికి అన్యమైనది లేదు. ఉన్నదంతయూ భగవంతుడే! అందుకే భగవాన్, “నీలో లేనిదాన్ని బైట చూడలేవు” అన్నారు. ఎంతటి క్లిష్ట ఆధ్యాత్మిక సూత్రాలచైనా సామాన్యులకు సహితం అర్థమయ్యేవిధంగా బోధలు సల్పిన భగవాన్, Everything is nothing and nothing is everything అని అన్నారు.

తెలుసుకోగలిగితే అంతకంటే పరతత్త్వము, పరమ సత్యము వేరొకటి లేదు.

భగవాన్ తో సాంగత్యమనేది ఎన్నో వేల జన్మల పుణ్య ఫలమువలననే మనకు లభించినది. వారితో కలసి ఉన్న జీవితం ఒక దివ్య అనుభూతి. దానికదే సాటి. స్వామివారి పాదాలచెంత నేను పాల్గొని పరవశించిన ఒక గొప్ప దివ్య కార్యక్రమం గురించి మీకోసం....

ప్రేమరతనాలు - 20

2008 సంవత్సరం ఫిబ్రవరి మాసములో ఒక ప్రతిపాదన మా ముందుకు వచ్చింది. ఆ సంవత్సరం స్వామివారి భౌతిక శరీరమునకు 83వ జన్మదినం. 82 సంవత్సరాల వయస్సు దాటిన తరువాత దాదాపు 1000 నెలలు పూర్తి అవుతాయట. అంటే, 1000 పౌర్ణిమలు జీవితంలో చూసి ఉంటారని, సహస్ర పూర్ణచంద్ర దర్శన మహోత్సవం జరుపుతారు. భక్తులందరికీ ప్రాణప్రదమైన స్వామివారికి ఆ దివ్య ఉత్సవాన్ని జరిపించాలని మొదటిగా శ్రీ ఆదికేశవులు దంపతులు ప్రతిపాదించారు. అయితే, ఆ విషయం స్వామివారి చెంత ప్రస్తావించి, వారి అంగీకారం పొందడం అంత సులువేమీ కాదు.

ఒకరోజు స్వామివారు తమ నివాస మందిరంలో సరదాగా మాట్లాడుతూండగా శ్రీ ఆదికేశవులుగారు ఈ ప్రస్తావన తీసుకొని వచ్చారు. వెంటనే స్వామివారు, “నాకు వీటన్నింటి మీద ఎలాంటి మమకారం లేదు బంగారూ!” అంటూ సున్నితంగా తిరస్కరించారు. కానీ, మా ప్రార్థన మన్నించాలని, భక్తులందరం స్వామి పిల్లలమే అని,

మేమందరం కలసి మా తండ్రికి ఈ ఉత్సవం జరుపుకొనే అద్భుత అవకాశాన్ని ప్రసాదించాలని గట్టిగా ప్రార్థించాము. స్వామి బదులివ్వలేదు. అంతేకదా! చంద్రుడినే తన జటాజూటములో అలంకరించుకొన్న ఆ పరమేశ్వరునికి సహస్ర చంద్ర దర్శనమేమిటి! అయినా మేము పట్టువిడువకుండా దాదాపు 6 మాసాలు ప్రార్థనలు సలిపాము. ఇక మా పోరుబడలేక, స్వామి అంగీకరించారు.

అంతే! అందరి ఆనందానికి అవధుల్లేవు.

భగవంతునితో బాంధవ్య మున్నవారికి ప్రపంచమంతా కుటుంబమే! అందరం కలసి ఈ దివ్యక్రతువును చేయాలని అనేక రకాల ప్రణాళికలు తయారు చేయడం జరిగింది. ఏర్పాట్లన్నీ చక్కచక్కా జరిగాయి. దేశములోని వివిధ ప్రఖ్యాత దివ్య క్షేత్రాలనుండి దాదాపు రెండు వందలమంది వేదపండితులు స్వామి సన్నిధానమునకు వచ్చి ఈ మహాక్రతువులో పాల్గొనడానికి సంసిద్ధులయ్యారు.

ఈ మహాత్మ్యష్ట కార్యక్రమమునకు వేదికైన హిల్స్ వ్యా స్టేడియం ఎంతో సుందరంగా ముస్తాబయింది. వేడుక నవంబరు 15వ తేదీన యజ్ఞంతో ప్రారంభమై, 17వ తేదీన పూర్ణాచూతితో పరిసమాప్తమవుతుందని నిర్ణయించడం జరిగింది. స్వామి దయతో ఏర్పాట్లన్నీ అనుకున్నదానికన్నా సజావుగా సాగిపోయాయి.

ఈ చారిత్రాత్మక శుభ తరుణంలో నిర్వహింపబడిన వైదిక క్రతువుల వివరాలు ఇక్కడ ప్రస్తావించడం సముచితం.

నవంబరు 15వ తేదీ, స్వస్తిశ్రీ సర్వధారి నామ సంవత్సర కార్తీక బహుళ విదియ శనివారము ఉదయం రోహిణి నక్షత్ర యుక్త శుభ ఘడియల్లో, గురు హోరయందు, ఈ అద్భుత ఘట్టానికి అంకురార్పణ జరిగింది. త్రయాహ్నిక దీక్షతో ప్రారంభమైన ఈ మహా

2 మంగళకర దినములందు శ్రీ మహా గణపతి, నవగ్రహ,

యజ్ఞశాలవద్ద భగవాన్ కు పూర్ణకుంభ స్వాగతం

మహా మృత్యుంజయ, శ్రీ లక్ష్మీ నారాయణాది ప్రధాన దేవతల లక్ష సంఖ్యాక మూలమంత్ర జప, తర్పణ, హోమ, పూజా, సంకీర్తన, ప్రవచనములు, విశేష సూర్య నమస్కారములు, సుందరకాండ, శ్రీదుర్గా సప్తశతి, శ్రీమద్భగవద్గీత, శ్రీమద్భాగవత, శ్రీ విష్ణుసహస్రనామ, శివకవచాది పారాయణములు అత్యంత భక్తి శ్రద్ధలతో నిర్వహింపబడినాయి.

ఈ యజ్ఞ కార్యక్రమంలో భాగంగా ఋగ్వేదంలోని శాకలశాఖ; కృష్ణ యజుర్వేదమునందు తైత్తిరీయ శాఖ మరియు మైత్రాయణీయ శాఖ; శుక్ల యజుర్వేదమునందు కాణ్వా శాఖ మరియు మాధ్యందిన శాఖ; సామవేదమునందు కౌఠుమ శాఖ, రాణాయనీయ శాఖ మరియు జైమినీయ శాఖ; అధర్వ వేదమునందు శౌనఖ శాఖల సమగ్ర వేద పారాయణము వైభవోపేతంగా నిర్వహింపబడింది.

యజ్ఞ ప్రారంభానికి ముందు రోజు ఋత్విక్కులు వచ్చి, ఈ యజ్ఞ ప్రారంభ సంకల్పానికి స్వామివారి కుటుంబ సభ్యులైన దంపతులు తప్పనిసరిగా పాల్గొనాలని విన్నవించారు. “కుటుంబం తరపున రత్నాకర్ దంపతులు పాల్గొంటారులే” అన్నారు స్వామివారు. ఎంత దయ! తరతరాలకు గుర్తుండిపోయే దివ్య అవకాశాన్ని మాకు ప్రసాదించి, మా జన్మలను ధన్యం చేశారు. వారి ఆజ్ఞ ననుసరించి కుటుంబం తరపున నేను, నా శ్రీమతి

మరియు ఆదికేశవులు దంపతులు యజ్ఞ అంకురార్పణ కార్యక్రమంలో పాల్గొన్నాము.

మొదటిరోజు స్వామివారు యజ్ఞశాలకు విచ్చేసిన సందర్భంగా ప్రేమతో నిండిన హృదయాలతో క్రిక్కిరిసిన ఆ హిల్ వ్యూ స్టేడియం సాయినామ స్మరణతో మారుమ్రోగింది.

రెండవ రోజు, అనగా నవంబరు 16వ తేదీన వరుణుడు ఆహ్వానం లేకుండానే వర్షం రూపంలో కార్యక్రమానికి హాజరైనాడు. మూడవరోజు పూర్ణాహుతి కార్యక్రమం జరుగవలసి ఉంది. వేడుకలలో పాల్గొని స్వామిని దర్శించుకోవడానికి వివిధ పీఠాధిపతులు వేంచేయనున్నారు. లక్షలాది భక్తులు తమ ఇష్టదైవాన్ని ఆ విశిష్టమైన పర్వదినంనాడు దర్శించి తరించాలని ప్రశాంతి నిలయానికి చేరి ఉన్నారు. ఇలాంటి పరిస్థితులలో వర్షం కురిస్తే భక్తులు తీవ్ర అసౌకర్యానికి గురి కావలసి వస్తుందని మేమంతా కలవరపడ్డాము.

ఈ ఆందోళనను మా మనస్సులో దాచుకోకుండా ఆ రోజు సాయంకాలం అందరం స్వామివారికి మనవి చేసుకున్నాము. అప్పుడు స్వామి, “భక్తులందరిలాగానే వరుణుడుకూడా ఈ కార్యక్రమంలో పాల్గొనాలనే

ఉత్సాహంతో వచ్చాడు. సరే, రేపు రావద్దని చెబుతానులే” అని అభయమిచ్చారు.

17వ తేదీ ఉదయం భక్తులంతా వేయికళ్ళతో ఎదురు చూసిన శుభ ఘడియలు రానేవచ్చాయి. హిల్ వ్యూ స్టేడియం ఇసుక వేస్తే రాలనంతగా భక్తులతో నిండిపోయింది.

చల్లటి ఆహ్లాదకరమైన వాతావరణంలో... ‘ఎయిర్ కండిషన్డ్ హాలు’ గా మారిపోయిన హిల్ వ్యూ స్టేడియంలో ... శ్రీ సర్వధారి నామ సంవత్సర కార్తీక బహుళ పంచమి ఉదయం పునర్వసు నక్షత్ర యుక్త శుభ ధనుర్లగ్నమున సహస్ర పూర్ణచంద్ర తేజోవిభ్రాజితులై, గడచిన సహస్రాబ్దిని తరింపజేసి, ఈ సహస్రాబ్దికి ఆత్మోద్ధరణ చంద్రికలను వెదజల్లిన శ్రీ సాయి భగవానులు స్వర్ణరథమును అధిరోహించి కోటి సూర్యుల మేటికాంతితో వెలుగొందిన ఆ అద్భుత దృశ్యం చూసిన కన్నులే కన్నులు! ఆ మహోత్సవంలో పాల్గొన్నవారి భాగ్యమే భాగ్యము!

‘న భూతో న భవిష్యతి’ అన్న రీతిలో జరిగిన ఈ మహత్తర ఘట్టాన్ని తిలకించి తరించడానికి ముల్లోకాల నుండి దేవతలు సహితం తరలి వచ్చారనడంలో ఏమాత్రం సందేహం లేదు. స్వామివారి ఆజ్ఞ సమసరించి వరుణుడు మబ్బులచాటునుండి ఉత్పవాన్ని తిలకించాడే తప్ప ప్రత్యక్షంగా హాజరు కావడానికి సాహసించలేదు.

భక్తోద్ధరణయే స్వామివారి ధ్యేయం. మనల్ని దైవోన్ముఖులను గావించడమే వారి అవతార లక్ష్యం. వారి అవతారం ఆద్యంతం ఏ కార్యక్రమాన్ని జరిపినా, అది మనందరి ఆనందముకోసమే! ఆయా కార్యక్రమాలలో పాల్గొనేవారందరూ స్వామి చింతనతోనే పనిచేయడం జరుగుతుంది కాబట్టి, ప్రతి కార్యక్రమం ఒక సాధనగా రూపొందుతుంది. అన్నింటికీ అతీతులైన స్వామివారికి ఏదీ అవసరం లేదు. మనలోని దైవత్వాన్ని గుర్తింపజేయడానికే వారు తమ అణువణువూ, క్షణక్షణమూ ధారపోశారు. మరి మన ముందున్న కర్తవ్యమేమిటి? మనం చూపవలసిన కృతజ్ఞత ఏమిటి? వారు చూపిన మార్గంలో నడిచి దైవంవైపుగా పయనించడమే! అట్టి సద్బుద్ధిని మనందరికీ ప్రసాదించాలని స్వామివారిని ప్రార్థిస్తూ...

సమస్త లోకాః సుఖినో భవంతు

✽

అవతార అనుగ్రహ భాషణం:

ప్రకృతి పరమాత్మ ప్రతిబింబం

నిత్యసత్యసుకృతులన్ని వికృతులుగ మారుచుండె!

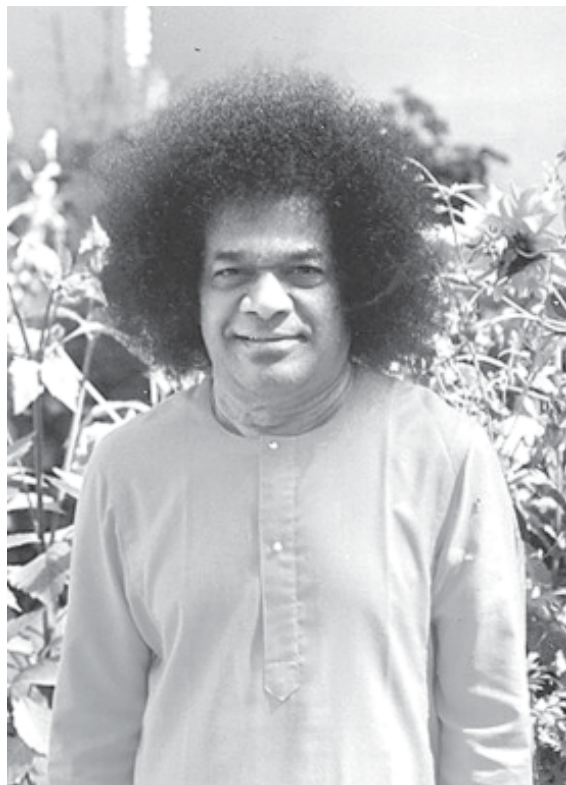
పవిత్ర ప్రకృతి ప్రతి దినము ప్రజల వీడి పోవుచుండె!

ఆర్యవేద విద్యలణగె దుర్విద్యలు పెరుగుచుండె!

ఈ దురంతములకు హేతువు స్వార్థమే!

పవిత్రమైన ప్రకృతి చిత్రములు విచిత్రములైనటువంటివి. ప్రకృతి తత్త్వమును మానవుడు అర్థం చేసుకోవడం చాలా కష్టం. ప్రకృతి అనుగ్రహం పొందే నిమిత్తమై మానవుడు ఈ జగత్తునందు ఆవిర్భవిస్తున్నాడు. కాని, ఏ నిమిత్తమై తాను జన్మించినానని గుర్తించక, తానే ఈ ప్రకృతికి నాథుడను అనే భావముచేత విజ్ఞప్రీతి తన దివ్యత్వమును మరుస్తున్నాడు. అనుగ్రహించునది, నిగ్రహించునది, అగ్రహించునది అంతా ప్రకృతే అన్న విషయాన్ని మానవుడు గుర్తించుకోలేకపోతున్నాడు. జీవిత సామ్రాజ్యముపైన ప్రకృతి ఆధిపత్యము ఎంతైనా ఉంటున్నది. కాని, మానవుడు పవిత్రమైన తన జీవిత తత్త్వమును మరచిపోతున్నాడు. ప్రపంచమునందు గల సమస్త వస్తువులు భగవత్స్వరూపములే! ప్రకృతి, పరమాత్మ వేరు, వేరు అని భావించరాదు. ఇవి రెండుకూడా బింబ, ప్రతిబింబములే! అన్యోన్యాశ్రయములే!

ప్రకృతియే పరమాత్మ, పరమాత్మయే ప్రకృతి. ఈ ప్రకృతియందున్న పంచభూతములు పరమేశ్వరుని స్వరూపములే! ఈ భూమిని భూదేవత అని, జలమును గంగాదేవత అని, గాలిని వరుణదేవుడని, అగ్నిని అగ్నిదేవుడని, ఆకాశమును శబ్దబ్రహ్మమని పిలుస్తూ ఆరాధిస్తున్నారు. ఇట్టి పంచభూతములను మనము అలక్ష్యంగా భావించి దుర్వినియోగపరచుకుంటున్నాము. ఈవిధముగా వీటిని దుర్వినియోగపరచినప్పుడు దైవమునే

అవమానించినట్లవుతుంది. కనుక, పంచభూతములను సక్రమమైన, పవిత్రమైన మార్గములో ప్రవేశపెట్టి తద్వారా మనము కూడా పవిత్రులం కావాలి.

యుగయుగములనుండి, తరతరములనుండి భారత దేశము ఇతర దేశాలకు ఆధ్యాత్మిక ప్రబోధలతో సుస్థిర శాంతిభద్రతల నందిస్తూ వచ్చింది. ఈనాడు ఆధ్యాత్మికత లేకపోవటంచేత మనం ఇన్ని అవస్థలకు గురౌతున్నాము. లోకములో ఏ వస్తువైనా డబ్బు పెట్టకుండా కొనటానికి వీలౌతుందా! కానీ డబ్బు కోరకుండా సూర్యుడు వెలుతురు

నిస్తున్నాడు; మేఘములు వర్షిస్తున్నాయి; వృక్షములు ఆక్లిజను నందిస్తున్నాయి. సహజ ప్రకృతి మనకెంతో సహాయం చేస్తుంది. ఒక ఇల్లు కట్టుకుంటే గవర్నమెంటుకు ట్యాక్స్ కట్టాలి. నీరు సరఫరా చేస్తున్నందుకు ట్యాక్స్ కట్టాలి. మరి, కుంభవర్షానికేమి ట్యాక్స్ కడుతున్నావు? సూర్యుని వెలుతురుకేమి ట్యాక్స్ కడుతున్నావు? తన రక్తమును పాలుగా మార్చి పిల్లల కిస్తున్న తల్లికేమి ట్యాక్స్ కడుతున్నావు? సహజ సౌకర్యములెన్నో అందిస్తున్నది ప్రకృతి. దీనిని చక్కగా గుర్తించాలి.

ఈ ప్రకృతియందు అనేకవిధములైన రూప నామములను చూస్తున్నాము. పర్వతములన్నియు శిలామయములు, అడవులన్నియు కాష్ఠమయములు; సముద్రము జలమయము; భూమి మృణ్మయము; మానవ దేహము మాంసమయము. ఉన్నవి యీ ఐదే! ఐతే, మానవుడు తన నిత్యజీవిత నిమిత్తమై, తన అనుకూలముల నిమిత్తమై యీ ఐదింటిని అనేకవిధములైన రూప నామములుగా మార్చుకుంటున్నాడు. కొండలోనున్న రాళ్ళను తీసి మేడలు కడుతున్నాడు. చెట్లను కొట్టి అనేకవిధములైన తలుపులు, కిటికీలు, కుర్చీలుగా మార్చుకుంటున్నాడు. భూమినుండి ఇటుకలు తయారు చేసి గృహములు నిర్మించుకుంటున్నాడు. ఈవిధముగా చూస్తే పంచభూతములయొక్క వికాసమే యీ ప్రపంచము....

మితిమీరిన ఆశలే అనర్థాలకు మూలం

..... ఈనాటి మానవుడు పంచభూతములను హస్తగతము గావించుకొని ఆడుకుంటున్నాడు. ఈ జగత్తంతా తన ఉపభోగ నిమిత్తమై ఏర్పడినదని భావించి అనేకవిధాలుగా ఉపయోగిస్తున్నాడు. మానవత్వముకంటే సృష్టి విశాలమైనది. ఈ సృష్టియందు అంతర్భాగమే మానవుడు. కనుక, ఈ సృష్టియొక్క క్షేమము దృష్టియందు ఉంచుకొని మానవుడు జీవించటానికి ప్రయత్నించాలి. లోకక్షేమాన్ని విస్మరించి కేవలం తన మనుగడకు ప్రయత్నించినప్పుడు మరింత ఘోరమవుతుంది. ప్రకృతియందున్న సమస్త శక్తులను మానవుడు అనుభవించవలసినదే! కానీ మితిమీరిన ఆశలచేత యీ

ప్రకృతిని అనుభవించటంచేత ప్రకృతి అనేక పరిణామములు పొందుతున్నది. తల్లిపాలను పిల్లలు గ్రోలినట్లుగా, పూలలోని మకరందమును తేనెటీగలు గ్రోలినట్లుగా, ప్రకృతిలోని శక్తులను అనుభవించుటకు మానవునకు అధికారమున్నది. ఐతే, మితిమీరి అనుభవించుటచేత యీ ప్రకృతిలో అనేకవిధములైన ప్రమాదములు సంభవిస్తున్నాయి. గోవునుండి క్షీరము అందుకోవలసినదే! కానీ మితిమీరిన ఆశతో గోవు పొడుగునే కోసినప్పుడు తాను ఏవిధమైన ఫలితము నందుకోగలడు! బంగారు గుడ్డు పెట్టే బాతు కడుపు కోసినప్పుడు బంగారం లభ్యమవుతుందా?! కనుక, ప్రకృతిలోనున్న సహజ వనరులన్నింటినీ మానవుడు పరిమితమైన రీతిలో అనుభవించాలిగానీ అమితమైనరీతిలో అనుభవించుటకు ఏమాత్రము తనకు అధికారము లేదు. కానీ యీనాటి మానవుడు అధికారమునకై అట్టులుజాస్తూ కర్తవ్యమును విస్మరిస్తున్నాడు.

ప్రకృత మనకు అత్యుత్తమ గురువు

.... ప్రకృతి మనకు ఎన్నో పాఠాలు నేర్పుతున్నది. అందువల్లనే, 'నేచర్ ఈజ్ ది బెస్ట్ టీచర్.' వృక్షములు ఏమాత్రము స్వార్థము లేకుండా త్యాగభావముతో ఫలముల నందిస్తాయి. తమ శాఖలను, కొమ్మలను కొట్టినవానికి కూడా చల్లని ఛాయనిచ్చి, ఫలములనిచ్చి తృప్తిపరుస్తాయి. తమలో పుట్టిన ఫలములు తాము భుజించుట లేదు. ఈవిధంగా వృక్షములు మనకు త్యాగమును, సమత్వమును నేర్పుతున్నాయి. వాటిలో ద్వేషముగానీ, అసూయగానీ లేవు. ఇంక, నదులు పారుతున్నాయి. అవి తమ నీరు తాము త్రాగవు, జీవరాసుల దాహమును తీరుస్తాయి. తమను ఏవిధముగా ఉపయోగపెట్టుకున్నా అడ్డుచెప్పవు. అట్లే, గోవులుకూడా తమ పాలను తాము త్రాగవు. అవికూడా స్వార్థత్యాగం చేసి క్షీరమును మనకు అందిస్తున్నవి. గోవులు చదువుకోలేదు. వృక్షములు చదువుకోలేదు. నదులు చదువుకోలేదు. అయినా అవి పరోపకారార్థం పాటుపడుతున్నాయి. కానీ, అన్ని జ్ఞానములు సంపాదించిన మానవుడు యీనాడు అజ్ఞానములో మునిగిపోయాడు. ఒక పశువు చేసిన

త్యాగమును కూడా తాను చేయలేకపోతున్నాడు. ఆవు ఏమి చేస్తున్నది? మనిషికి పనికిరాని గడ్డి తిని, మనిషికి అవసరమైన ప్రోటీను యిస్తుంది. ఈనాటి మానవుడు గొప్ప సైంటిస్టుగా ఉన్నాడు. కానీ, ఏమి త్యాగము చేస్తున్నాడు? మానవునిలో త్యాగ భావము రావాలి. ఎవరి కోసమో కాదు, తనకోసమే! నీ త్యాగమే నీకు యోగము. యోగమును పొందే నిమిత్తమై భగవంతుడు ఈ దేహాన్ని అందించాడు. అందువల్లనే “పరోపకారార్థ మిదం శరీరమ్” అన్నారు. శరీరము వచ్చింది అందుకోసమే!

ప్రకృతి ఒక అద్దమువంటిది

ఈ ప్రకృతి అంతాకూడా పరమాత్ముని ప్రతిబింబమే! దీని శాసనమును ఉల్లంఘించుటకు ఎవరికీ సాధ్యం కాదు. ప్రకృతి రహస్యాన్ని కనుగొనుటకు ఎవరికీ వీలుకాదు.... నేను అనేక పర్యాయములు చెప్పాను, భగవంతుడు అవతరించడము కేవలం నీ బాధలను, దుఃఖమును, విచారములను రూపుమాపి, నీకు ఆనందాన్ని, ఆహ్లాదాన్ని, సుఖాన్ని ఇచ్చేటందుకు కాదు. కష్టసుఖములు, విచారములు స్వతస్సిద్ధముగా కర్మఫలితమే! కనుకనే, ‘కర్మానుబంధీని మనుష్య లోకే’ అన్నారు. కర్మఫలితముగా నడుస్తున్నది ఈ మనుష్య లోకము. దీనిని మనము తప్పించలేము. ఈ ప్రకృతి ఒక అద్దమువంటిది. నీ యాక్షన్కు తగినట్లుగా రియాక్షన్ ఉంటుంది. నీవు నిలుపుటద్దము ముందు నిల్చుని, ఆ ప్రతిబింబమునకు నమస్కారము చేస్తే, ఆ నిలుపుటద్దములో కనిపించే ప్రతిబింబము నీకే నమస్కారం చేస్తుంది. ఆ ప్రతిబింబాన్ని నీవు క్రూరముగా దూషించి, మాట్లాడినప్పుడు ఆ ప్రతిబింబముకూడా నిన్ను దండించినట్లు కనబడుతుంది. దీనినిబట్టి, కర్మను అనుసరించి ప్రతిఫలాలు వస్తాయనే విషయాన్ని గుర్తించాలి. భారతీయులయొక్క ప్రధానమైన విశ్వాసములు మూడు - కర్మఫలము, అవతారతత్త్వము, పునర్జన్మము. ‘మనము చేసినదానిని తప్పించుకొనుటకు వీలులేదు’ అన్నది కర్మసిద్ధాంతము.

నియమం లేక శ్రేయస్సు లేదు

మన జీవితములో నియమమే లేకపోతే అన్నివిధములైనటువంటి అవస్థలకు గురి అవుతాము. ప్రకృతి అనేక

రకములైన నియమములను ఆచరిస్తూ మనకు సరియైన ఆదర్శమును నిరూపిస్తూ ఉండాది. మానవుడు ఇట్టి నియమములను ఆచరించకుండాపోవటంచేతనే అనేక కష్టములకు, నష్టములకు గురి అవుతున్నాడు. ‘న శ్రేయో నియమం వినా’ అన్నారు. నియమమే లేకపోయిన మానవత్వము నిర్మూలమైపోతుంది. సూర్యచంద్రాదులు కాని, నక్షత్రములుగాని, ఋతువులుగాని కొన్నికొన్ని హద్దులేర్పరచుకొని ఉంటున్నవి. ప్రకృతియే ఒక హద్దును అనుసరించి భగవంతుని నియమం ప్రకారము జరుగుతూ వస్తున్నది.

క్రమము తప్పక మింట ప్రతిదినంబును భాను

దుదయాస్తమయముల నందనేల?

క్షణమైన విశ్రాంతి గొనక తా పవనుండు

జీవకోటుల బ్రోవ వీవనేల?

గగనంబునకు కాంతి కైసేయు తారకల్

పగలు మాత్రము దాగు భంగియేల?

ఇవన్నీకూడను తమతమ క్రమమును అనుసరిస్తూ వస్తున్నవి. పశుపక్ష్యాదులకూడను తమతమ క్రమమును ఆచరిస్తూ వస్తున్నవి. తమతమ యింద్రియములను స్వాధీనమునందుంచుకుంటున్నవి. కానీ పవిత్రమైన జన్మ ఎత్తిన మానవుడు దివ్యమైన తన మానవ జన్మమును, ఉత్కృష్టమైన తన మానవ జీవితమును ఒక క్రమములో ఉంచుకొనలేకపోతున్నాడు.

లోకక్షేమాన్ని ఆశించి భగవంతుడు ఎన్నోవిధములైన నియమాలను ఏర్పరుస్తూ వచ్చాడు. ఇట్టి భగవత్ సృష్టికి సంబంధించిన యీ ప్రకృతిని మనము ఏదో కృత్రిమమైన ఆలోచనలచేత అనేకరకములుగా మార్చుటకు ప్రయత్నం చేస్తున్నాము. ఇది దేశానికే ప్రమాదకరంగా రూపొందుతుంది. సైన్సు పిల్లలకు బాగా తెలుసును, భూమండలానికి అతిసమీపములో ఉన్న గ్రహము చంద్రుడు. 2 లక్షల 45 వేల మైళ్ల దూరంలో ఉంటున్నాడు భూమికి. ఈ చంద్రుడు పౌర్ణిమ దినమున, అమావాస్య దినమున కొన్ని డిగ్రీలు మాత్రమే భూమికి దగ్గరగా వస్తున్నాడు. ఇలాంటి సమయములలోనే సముద్రజలము ఉప్పొంగుతుంది. రాకాసుధాకరుని (చంద్రుని) చూసిన

తక్షణమే అనేక అలలతో, అంతులేని ఆనందముతో గంతులు వేస్తాడు, సముద్రుడు. నిజంగా ఈ ప్రపంచమునకు ప్రళయమే సంభవించవలెనన్న చంద్రుడు ఏ రెండు మూడు మైళ్ళు దగ్గరకు వచ్చినప్పటికిని చాలు, సముద్రము ఉప్పొంగి ప్రపంచమునంతటినీ ముంచి వేస్తుంది జలముతో. చంద్రుడు ఇప్పుడున్నంత దూరములో ఉండినప్పుడే ఈ భూమండలానికి సుక్షేమము ఉంటుందాది. పంచభూతములు అన్నీకూడను వాటికి నియమించిన స్థాయులలో, ఆయా స్థానములలో తమయొక్క క్రమమును అనుసరించినప్పుడే ఈ భూమికి క్షేమము ఏర్పడుతుంది. కనుక, ఈ శాసనములంతా కేవలము దైవనిర్ణయములే అనే సత్యాన్ని గుర్తించి, ఈ శాసనమును పాటించడానికి ప్రయత్నించినప్పుడే 'యోగ క్షేమం వహామ్యహం' అనే సత్యాన్ని అనుభవించవచ్చు.

ఈనాడు విజ్ఞానంకూడా మితిమీరిపోతున్నది. ఈనాడు సైన్సు ఆకాశాన్ని అతిక్రమించిపోతున్నది. ఇది చాలా ప్రమాదకరము.... భూమి, నీరు, నిప్పు, గాలి, ఆకాశము సర్వస్వాన్ని తన హస్తగతం చేసుకొని ఆడుకొంటున్నాడు, సైంటిస్టు. ఇతడు సాధించిన శక్తులు ఆనాడు హిరణ్య కశిపుడు సాధించిన శక్తులకంటే గొప్పవేమీ కాదు. ప్రకృతికి ఏయేచోట, ఏయే స్థితులందు ఏయే రకముల శక్తి ఉండాలో అది తప్పనిసరిగా ఉండే తీరాలి. 'బ్యాలెన్సు'

అనగా సంతులనం ఏమాత్రం తప్పినా, జగత్తుకు అపాయమే! పైస్థాయిలో విజ్ఞానం (నాలెడ్జి), రెండవ స్థాయిలో ప్రతిభ (స్కిల్), అడుగు భాగంలో సంతులనం (బ్యాలెన్సు). విజ్ఞానాన్ని ప్రతిభగా మార్చడం లేదు. విజ్ఞానాన్ని మారణ హోమానికి వినియోగించడంవల్ల సంతులనం తప్పుతున్నది. అందుకే అనేకరకాల ప్రమాదాలు సంభవిస్తున్నాయి. కనుక, ఈ మూడింటిని ఏకంచేసే సమత్వాన్ని మనము విద్యార్థులకు బోధించాలి. ఈనాడు సమత్వాన్ని బోధించడం లేదు. ఎవరెవరి పేరుప్రతిష్ఠల నిమిత్తమై వారు అనేకరకముల పరిశోధనలు సాగిస్తున్నారు. వారి తెలివితేటలు మితిమీరిపోతున్నాయి. ఎవ్వరికీ చేతులనిండా పనిలేకుండాపోతున్నది. పనిలేక పోవటంవల్ల క్షుద్రభావాలు పెరిగిపోతున్నాయి.

ఏల పగాయే ప్రభో! యిటు ఏల పగాయే!

విషమాయే ప్రేమ! మసియాయే మనసు!

"స్వామీ! ఎందుకు యీ పగలు, ద్వేషాలు ఇంతగా పెరిగిపోయాయి? నాలో పుట్టిన ప్రతి మానవుని మనస్సు మట్టి మాదిరి అయిపోయింది. ప్రేమంతా విషంగా మారిపోయింది" అని ప్రకృతి పరమాత్మునితో మొర పెట్టుకుంటున్నది. మనము సరైన ప్రవర్తన కలిగి ఉంటే ప్రకృతికూడను సరైన ఫలితము అందిస్తూ ఉంటుంది.

(శ్రీవారి దివ్యోపన్యాసాలనుండి)

విశ్వ జీవన జ్యోతి

- రాజారావు (ప్రశాంతి నిలయం)

అల్లాహ్ అక్బరో అని పిల్వ యే రసూ - లిల్లాహి మదిని నిలచి పలుకు
శంభో శివాయని శంఖంబు పూరించ - వేల్పుగా హృదయాన వెలుగు జ్యోతి
బుద్ధ దేవుని నమ్మి బుద్ధం శరణమన్న - భవ సాగరము దాట బాట జూపు
ప్రభు యేసు ప్రార్థించి బాపు పాపములన్న - కరుణించి కడజేర్చు కరుణ రాసి
లోకనాథుడొకడె యేకమై కొలువంగ
వేష భాషలన్ని వేరుగాదు
మనసు నిలుప ఒకడె మత భేదములు సున్న
సత్యసాయి కొలుతు సగుణమూర్తి

ఉత్తరాఖండ్‌లో సాయి సేవ

ప్రా॥ అనంతరామన్

ప్రకృతి వైపరీత్యానికి గురి అయిన ఉత్తరాఖండ్‌లో సాయి సంస్థలు అందించిన సేవలకు సంబంధించి, ఇక ముందు సాయి సంస్థలు ఉత్తరాఖండ్‌లో చేపట్టే పునర్నిర్మాణ కార్యక్రమాలగురించి శ్రీ సత్యసాయి సెంట్రల్ ట్రస్టు మీడియా కోఆర్డినేటర్ ప్రా॥ అనంతరామన్ 2013 జూన్ 23న ఒక ప్రకటనను విడుదల చేశారు. ఈ క్రింద పేర్కొన్న ఆ ప్రకటన సేవాతత్పరులైన సాయి భక్తులకు మార్గనిర్దేశకం:

“కుండపోతగా కురిసిన వర్షాలవల్ల జూన్ 17వ తేదీన నదులు ఉత్తరాఖండ్‌లో భీభత్సాన్ని సృష్టించాయి. ఆరోజునే ఏమాత్రము సమయాన్ని వృథా చేయకుండా ఉత్తరాఖండ్ రాష్ట్ర సాయిసంస్థ వాలంటీర్లు, ఇంకా ఇతర రాష్ట్రాలనుండి వచ్చిన సాయి వాలంటీర్లతో కలసి సహాయక చర్యలను చేపట్టారు. వరదలలో చిక్కుకున్నవారికి అవశ్యకమైన త్రాగునీటిని, ఆహారాన్ని, మందులను, సెల్‌ఫోన్లను, టెంట్లను అందించారు. బాధితుల బంధువులను ఓదార్చి, ఆ సమయంలో ముంపునకు గురి అయిన ప్రాంతాలవారు తీసుకోవలసిన జాగ్రత్తలను తెలియజేశారు. ప్రకృతి వైపరీత్యాలు సంభవించినప్పుడు సహాయక చర్యలను అందించడంలో సుశిక్షితులయిన సైనికులకు, ఇతర బృందాలవారికి సాయి సేవకులు తోడ్పాటు నందించారు. ఇంకా, ఎందరో సాయి భక్తులు సహాయక చర్యలలో పాల్గొనాలనే ఉత్సాహాన్ని చూపించారు. ఆయా సాయి సంస్థల నిర్వాహకుల అనుమతిని కోరారు.

సాయి సంస్థలు చేపట్టే సహాయ కార్యక్రమాలన్నీ ఉత్తరాఖండ్ సాయిసంస్థల అధ్యక్షులు శ్రీ రాజీవ్ చోప్రాద్వారా నిర్వహించబడతాయి. ఫోన్ నెం: 9415009854. ఈమెయిల్: sp.ssso.up@gmail.com

సహాయక చర్యలలో పాల్గొనాలనే ఉత్సాహమున్న సాయి భక్తులు వారివారి సాయి సంస్థల జిల్లా మరియు రాష్ట్ర అధ్యక్షుల అనుమతితో శ్రీ రాజీవ్ చోప్రాను సంప్రదించవచ్చును. అయితే, అనేక ప్రభుత్వ సంస్థలు సహాయక చర్యలలో ఇప్పటికే నిమగ్నమై ఉండటంవలన, ఇంకా వాలంటీర్లు అధిక సంఖ్యలో ముంపుకు గురైన ప్రాంతాలకు తరలిరావలసిన అవశ్యకత లేదన్న ప్రభుత్వ సలహాను అనుసరించి సాయి సంస్థలు ప్రస్తుతము బాధితులకు పునరావాసము కల్పించడంపై దృష్టి సారిస్తున్నాయి. అనాథ బాలల సంరక్షణ, భర్తలను కోల్పోయిన మహిళలకు వివిధ వృత్తులలో శిక్షణ ఇచ్చి ఆర్థికముగా నిలదొక్కుకునేటట్లు చేయటము, వరదలలో ధ్వంసమైన గ్రామాల పునర్నిర్మాణానికి పూనుకోవడం సాయి సంస్థల లక్ష్యాలు. హృషీకేశ్‌లో ఉన్న శ్రీ సత్యసాయి స్కూలు ఈ కార్యక్రమాలలో కొన్నిటిని చేపడుతుంది. పూర్తిగా ధ్వంసమైన కొన్ని గ్రామాలను సాయి సంస్థలు దత్తత తీసికొని సమగ్ర పునర్నిర్మాణానికి పాటుపడాలని శ్రీ సత్యసాయి సెంట్రల్ ట్రస్టు సంకల్పించింది. ముందుగా ఆయా ప్రాంతాలను పరిశీలించి, ఏ ఏ గ్రామాలను దత్తత తీసుకోవాలో నిర్ణయించి, అక్కడి అవసరాలకు అనుగుణముగా పునర్నిర్మాణ కార్యక్రమాలు చేపట్టడం జరుగుతుంది. శ్రీ సత్యసాయి ఆల్ ఇండియా ఆర్గనైజేషన్ ఈ దిశలో ఒక ప్రతిపాదనను త్వరలో శ్రీ సత్యసాయి సెంట్రల్ ట్రస్టుకు అందజేస్తుంది. వరద భీభత్సమువలన తీవ్ర నష్టానికి గురి అయిన వేలాదిమందిని ఆదుకోవడం సాయిసంస్థల లక్ష్యం. భారతదేశ సైనికులు అత్యంత సాహసముతో వరదలలో చిక్కుకున్నవారిని రక్షిస్తున్నారు. ఈ తరుణములో సాయిసంస్థలు ఆర్భాటానికి తావివ్వకుండా చితికిన బ్రతుకులలో ఆశాజ్యోతిని పునరుద్ధిపన చేయాలన్నది సాయి సంస్థల లక్ష్యం.”

✽

మానవుని దుష్టువర్తనపై ప్రకృతి తిరుగుబాటు

గుజరాత్ లో భూకంపం సంభవించినప్పుడు కనీ వినీ ఎరుగనిరీతిలో జన, ధన, ప్రాణ, వస్తు, వాహనాదుల నష్టం సంభవించింది. ఎవరికీ చెప్పకుండా, ఎట్టి ప్రచారమూ లేకుండా కొన్ని లారీలలో మందులు, వస్త్రాలు, సుమారు ఐదు కోట్ల నగదు స్వామి బృందావనంలో ఉండగానే పంపినారట.

“స్వామీ! మీరు బెంగళూరులో ఉన్నప్పుడే భూకంప బాధితులకు సహాయమందించారని విన్నాము” అన్నాను.

“నేను ఎవరికీ చెప్పను. మీరు పరులకు చేస్తున్నామనుకుంటారు కనుక, చెప్పకుంటారు. కాని, నేను నావాళ్ళకు చేస్తున్నాననుకుంటాను” అన్నారు. వేయి తల్లుల ప్రేమ స్వామిది, అనుకున్నాను.

ఇక చూడండి, పుట్టపర్తికి వచ్చిన మరునాటినుండి మళ్ళీ గుజరాత్ భూకంప బాధితులకు సహాయ కార్యక్రమాలను చేపట్టారు స్వామి. అనేక లారీల్లో 75000 చీరలు, ధోవతులు, పిల్లలకు బట్టలు, వంట పాత్రలు, బియ్యం బస్తాలు, గోధుమలు, నూనె డబ్బాలు, వంట చేసుకోవటానికి సామగ్రి, నిలువ నీడకోసం 2000 టెంట్లు (గుడారాలు) అపారమైన దయతో గుజరాత్ కు పంపించారు. ఇంతేకాకుండా, హైదరాబాదునుండి 50మంది వాలంటీర్లతో శ్రీ బి.వి. రమణరావుగారిని, ప్రశాంతి నిలయంనుంచి శ్రీయుతులు చిరంజీవిరావు, పృష్టి, ప్రధాన్ గార్లను ఈ వస్తు సామగ్రితోపాటు గుజరాత్ కు పంపించారు.

“స్వామి ఎంత సహాయం చేస్తున్నారో చెప్పలేము” అన్నాను. వెంటనే స్వామి వెనక్కి తిరిగి, “ఇది సహాయమని నేననుకోను. నీవు నీ భార్యబిడ్డలకు చేసినదంతా సహాయమనుకుంటావా? అందరూ నావారనుకుంటాను నేను” అన్నారు. బాబావారు విశ్వకుటుంబీకులు. అందరూ వారివారే, మరి. కాని, మనం మనస్సును అధిగమించలేదు, తర్కవితర్కం వీడలేదు.

“అయితే, భూకంపమెందుకు వచ్చింది స్వామీ? దానినే నిరోధించవచ్చు కదా!” అన్నాను.

ఇలా అడగటం సాహసమే మరి. బహుశా చాలామంది మనస్సులో మెదలుతున్న ప్రశ్న నా నోట్లోంచి ఊడిపడిందేమో! దీనికి శ్రీవారు అనుగ్రహించిన సమాధానం ఎల్లరూ కలకాలం గుర్తు పెట్టుకొని, ఇలాంటి పరిస్థితులను అర్థం చేసుకోవాలి.

స్వామి చెప్పిన సమాధానం ఇది: “జరిగిందంతా Law of nature. చెయ్యవలసిన కర్తవ్యం Love of man”. ప్రకృతి వైపరీత్యాలకు మనం చూపించవలసిన ప్రతిస్పందన Love of man అని అర్థమైనది.

ప్రకృతి వైపరీత్యాలగురించి స్వామి ఇలా వ్యాఖ్యానించారు: “మానవుని ఆశలకు అంతు లేకుండాపోతున్నది. భూమిలోని ఖనిజ సంపదను దోచుకోవాలనే స్వార్థబుద్ధితో విపరీతమైన త్రవ్వకాలకు పూనుకుంటున్నాడు. అగాధమైన సముద్రంలోనికికూడా చొరబడుతున్నాడు. దీనితో బ్యాలెన్స్ తప్పిపోతున్నది. అవసరమైనంత అనుభవించుకోవచ్చును, తప్పు లేదు. కాని, ఒక గ్లాసుడు మంచి నీళ్ళకోసం గోదావరినంతా మళ్ళించాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడు. నిజానికి ఈ కష్టాలన్నీ తాను కొనితెచ్చుకున్నవే. రెండు చేతులతో కష్టపడి పని చేస్తే జేనెడు పొట్టను నింపుకోలేదా? మితిమీరిన స్వార్థం, అంతులేని అవినీతి, దురాశ అనర్థానికి దారితీస్తున్నాయి. సైన్సు ఎంత అభివృద్ధి చెందుతున్నదో సెన్సెస్ (ఇంద్రియాలు) అంత దిగజారిపోతున్నాయి.”

నిజమే కదా! మన కష్టాలకు మనమే కారకులం.

(కామరాజు అనిల్ కుమార్ గారి, ‘కాంతిరేఖలు’ నుండి)

భక్తిప్రపత్తులే ఆనందానికి ఆలంబన

మాదిరాజు రామచంద్ర రావు

మానవుడు నిరంతరం ఆనందంగా ఉండాలంటే భగవంతునిపట్ల వానికి గల భక్తిప్రపత్తులు గాఢంగా స్థిరపడాలంటారు భగవాన్. మనసులో నాటుకున్నటువంటి, హృదయ కుహరంలో హత్తుకుపోయినటువంటి భక్తి భావనలు ఎలాంటి విపత్తుల పరిస్థితులలోనైనా సుక్షేమంగా ఉంటాయి. మనసులో భక్తి గాఢంగా స్థిరపడనటువంటివారు, భక్తులమని చెప్పుకుంటారుగాని, అశాంతి, అలజడి, ఆందోళన వారిని వెంటాడుతూనే ఉంటాయి. భయం భయంగానే రోజులు గడుపుతుంటారు. ఆనందం అందని ద్రాక్షఫండులాగానే ఉంటుంది. ఒక చక్కని ఉదాహరణతో స్వామివారు ఈ భావనను వివరించారు.

వృక్షాలు, వరిపైరు

రోడ్డు ప్రక్కన పెద్దపెద్ద వృక్షములుంటాయి. వాటి ప్రక్కనే గల పొలంలో వరిపైరు ఉంటుంది. ఒక సంవత్సరం వర్షములు లేక క్షామం ఏర్పడింది. అయినా ఆ వృక్షాలు ఎప్పటివలెనే పచ్చగానే ఉన్నాయి. కొత్త కొమ్మలు, రెమ్మలు పెరుగుతూనే ఉన్నాయి. కానీ, వాటి ప్రక్కనగల వరి మొక్కలు మాత్రం ఎండిపోతున్నాయి. ఎందుకు? వరిపైరుకు నిత్యమూ నీరుపెట్టాలి. ఒక్క దినం నీరు లేకపోయినా ఎండిపోతుంది. కానీ, ఎంతకాలం నీరు పెట్టకపోయినా వృక్షాలు ఎండిపోవు. ఏమిటి కారణం? ఆ వృక్షాల వేర్లు భూమిలోపలకు బలంగా లోతుగా దిగిపోయి ఉన్నాయి. ఆ వేర్లు భూమిలో గల నీటిమట్టం వరకు వెళ్ళాయి. లోతుగా దిగిన వేర్లద్వారా వృక్షానికి అన్ని కాలాలలోనూ నీరు అందుబాటులో ఉంటుంది. వరిపైరు వేర్లు మాత్రం పైపైనే ఉంటాయి. లోతుగా దిగవు. నీటి మట్టంవరకు చేరవు. పైపైనే నీరు ఉన్నంతవరకే అవి పచ్చగా ఉంటాయి. ఎప్పుడు నీరు పెట్టకపోతే అప్పుడు మొక్కలు ఎండిపోతాయి. అట్లాగే, మనం తరచు అశాంతికి,

దుఃఖమునకు గురికావటానికి కారణం ఏమిటి? మన భక్తి భావములు, దైవానుగ్రహము, దైవప్రేమ అనేటటువంటి తత్త్వమువరకు లోతుగా దిగటం లేదు. కేవలం పైపైనే ఆధ్యాత్మిక ప్రయాణం కొనసాగుచున్నది. ఈ కారణంగా దైవంపైగల విశ్వాసం అప్పుడప్పుడు సడలుతుంటుంది. అందుకే అనేకరకములైన విచారములకు, అసంతృప్తికి గురి అవుతున్నాము. కొందరు స్వామి మాటలు ఒక్కసారి వింటే చాలు, అక్షరాలా ఆచరణలో పెడతారు. మరికొందరు ఈ చెవితో వింటారు, ఆ చెవితో వదలిపెడతారు. అట్టివారికి భక్తి, విశ్వాసాలు తగినంత లోతుగా నాటుకొనవు. వారు భక్తి ఉన్నదనుకుంటారుగాని, క్లిష్ట సమయం వచ్చినప్పుడు ఆ భక్తి, విశ్వాసాలు గాలికి ఎగిరిపోతాయి. అంటే, భక్తి పైపైనే ఉన్నదన్నమాట. “స్వామి అన్నీ చూసుకుంటారే” అన్న భరోసాతో నిశ్చింతగా ఉండలేరు. సంతృప్తిగా, సంతోషంగా కాలం గడపలేరు. స్వామి మాటలు విని ఆకళింపు చేసుకొని, గాఢంగా విశ్వసించి ఆచరణలో పెట్టేవారికి విశ్వాసం నానాటికీ బలపడుతుంది. అశాంతి వారి చెంతకు రాదు. ఆనందానికి అవరోధాలుండవు, అంటారు భగవాన్.

ఉక్కుగుండు - ఎండుటాకు

భగవంతునకు శరణాగతి పొందినవారు ఉక్కుగుండు లాంటివారు. గాలి, దుమ్ము, వర్షాలు, వరదలు, ఎండలు, చలిగాలులు ఆ గుండును కించిత్ కూడను కదిలించలేవు, ప్రభావితం చేయలేవు. ఉన్నచోటనే ఉంటుంది, ఉన్న విధంగానే ఉంటుంది. అదేవిధంగా, గాఢమైన భక్తి విశ్వాసాలు గలవారిని ఎట్టి పరిస్థితులూ, అనుకూల, అననుకూలములూ ప్రభావితం చేయలేవు. మనసు నిశ్చలంగా ఉంటుంది. చంచల భక్తులు మాత్రం ఎండుటాకులు, పండుటాకులవంటివారు. చిన్న గాలి

వచ్చినా కనపడనంత దూరం అవి కొట్టుకుపోతాయి. అట్టే, ఇట్టి భక్తులుకూడ, కష్టం వచ్చేటంతవరకే భక్తి విశ్వాసాలు, కష్టం వచ్చేనా, వారి దిగులు, దుఃఖానికి అంతు ఉండదు. సాయి భక్తులు ఉక్కుగుండలలా ఉండాలికానీ, ఎందుటాకుల్లా ఉండకూడదంటారు, స్వామి.

జరగవలసింది జరిగే తీరుతుంది

ఎప్పుడు ఏది జరగవలెనో అది జరిగే తీరుతుంది. నీవు ఊరక విచారము పెట్టుకుంటే జరుగనున్నది జరుగకుండా ఆగుతుందా?! అది మరింత విచారానికి దారితీస్తుంది. కనుక, చింతలను దగ్గరకే చేర్చుకోరాదు. నీవు ఆత్మవు. దేహానివి కావు. దేహము ఎప్పుడైనా దహింపబడవలసిందే! ఇంకా ఎందుకు చింత?

రాకన్ మానవు హానివృద్ధులు మహారణ్యంబులో దాగినన్
కాకన్ మానవు సౌఖ్య జీవన తతుల్ కానున్న కార్యంబులున్
పోకన్ మానదు దేహ మేరీతి పోషించి కాపాడినన్

నీ కళ్యాణ గుణానుకీర్తనె హరీ! నిత్యంబు నిక్కంబుగన్.

నిశ్చింతగా ఉండండి, భగవత్సంకల్పము లేకుండా ఏదీ జరగదు. జీవితములో ఏమి జరుగుతున్నదో అది దైవేచ్ఛ ప్రకారమే జరుగుతున్నది. ఆయనకు తెలిసే జరుగుతున్నది. ఆయన అనుజ్ఞ ప్రకారమే జరుగుతున్నది. మన ప్రారబ్ధానుసారమే జరుగుతున్నది. జరుగవలసినదే జరుగుతున్నది. ఇంకా మనకు చింత ఎందుకు?! జరుగుతున్నదంతా మన మంచికే అన్న దృఢమైన విశ్వాసం పెంచుకుంటే ఏ చింతా ఉండదు. జీవితంలో జరిగే సంఘటనలకు మనం సాక్షీభూతులుగా ఉండటం, ఎప్పుడూ మన సహజసిద్ధమైన ఆనందాన్ని కోల్పోకుండా ఉండటం అలవాటు చేసుకోవాలంటారు, భగవాన్. జరుగుతున్నదంతా మన మంచికోసమే అనుకోవటం అలవాటయితే జీవితం ఎంత హాయిగా ఉంటుందో, నిశ్చింతగా ఉంటుందో తెలుపుతూ, ఒక కథను చెప్పారు స్వామి.

ఏది జరిగినా మన మంచికే!

ఒక మహారాజు చెరకుగడ తెప్పించుకొని ముక్కలు ముక్కలుగా కోస్తుంటే, పొరపాటున కత్తివేటుకు ఆయన వ్రేలు తెగిపడింది. ఆయన బాధతో విలవిల్లాడుతుంటే

ప్రక్కనే ఉన్న మహామంత్రి చేతులు కట్టుకుని, “మహారాజా! ఇది మీ మంచికోసమే” అన్నాడు. రాజుగారికి కోపం వచ్చి తక్షణమే మంత్రిని కారాగారానికి పంపాడు. జైలుకి వెళ్తూ మంత్రి, “మహారాజా! ఇది నా మంచికోసమే” అన్నాడు చిద్విలాసంగా.

కొన్ని రోజుల తరువాత రాజుగారు సపరివారంగా అడవికి వేటకు బయల్దేరాడు. మృగాల వెంట పరుగులు తీస్తూ మందీమార్బలానికి దూరమై ఏకాకిగా మిగిలాడు. గజదొంగల స్థావరమైన ఆ ప్రదేశంలో ఆరోజు వారికి పెద్ద పండుగ. ఆ సందర్భంగా తమ కులదేవతకు నరబలి ఇవ్వాలని వాళ్ళ నాయకుడు నిర్ణయించాడు. అక్కడ చెట్టునీడన విశ్రమించిన రాజుగారిని పట్టి బంధించి బలి ఇవ్వటానికి సన్నాహాలు మొదలెట్టారు. అయితే, పూజారి వచ్చి రాజుగారి దేహాన్ని నఖశిఖ పర్యంతం చూసి, చిటికెన వ్రేలు తెగి ఉండటం గమనించి, అంగవైకల్యం గలవారిని అమ్మకు బలి ఇవ్వకూడదు అని చెప్పి అతనిని వదలి పెట్టాడు. తక్షణమే రాజుకు మంత్రి చెప్పిన మాటలు గుర్తుకొచ్చాయి.

అడవినుంచి వస్తూనే జైలుకి వెళ్ళి మంత్రిని కలిసి, జరిగిందంతా వివరించి, “మరి జైలులో ఉండటంవలన నీకు జరిగిన మంచి ఏమిటి?” అని ప్రశ్నించాడు. “మహారాజా! నేను గనుక జైల్లో ఉండకపోయినట్లయితే, మీవెంట అరణ్యానికి వచ్చిఉండేవాడిని. నాకు అన్ని అవయవాలు బాగానే ఉన్నాయి కాబట్టి, ఆ దొంగలు మిమ్ములను వదలిపెట్టి నన్ను బలి ఇచ్చేవారు. కాబట్టి, జీవితంలో ఏది జరిగినా మన మంచికే! అందుకే అట్లా అన్నాను” అన్నాడు.

ఆ మంత్రిగారికి అట్టి భావన, విశ్వాసం ఎట్లా కలిగాయి? తనను అకారణంగా జైలుకు పంపినా, అది తన మంచికే అనగల స్థితిని ఎట్లా పొందాడు? భగవంతునిపై ఆయనకున్న భక్తివిశ్వాసాలచేతనే, సమర్పణాభావంచేతనే, శరణాగతి తత్త్వంవలననే!

చలించని విశ్వాసం, భ్రమించని దృష్టివలన ఎట్టి కష్ట సస్థములనైనా తట్టుకొని, నెట్టుకొని ఎట్లా శాంతిగా, సంతృప్తిగా ఉండవచ్చో తెలియజేసే ఒక వాస్తవిక

సంఘటనను స్వామివారు ఒకమారు సభాముఖంగా చెప్పారు.

“అన్ని రంగాలలోనూ ప్రథమ స్థానంలో నిలిచిన ఒక బాలికకు ఈ రోజు నేను ఆల్ రౌండర్ గోల్డ్ మెడల్ ఇచ్చాను. ఆ అమ్మాయి పుట్టినప్పటినుండి డయాబెటిక్ పేషంట్. తల్లిదండ్రులు, వైద్యులు ఆమెకు ఎన్నో మందులు ఇస్తూ వచ్చారు. కానీ, ఫలితం లేకపోయింది. ఆ అమ్మాయికి స్వామిపట్ల అచంచలమైన విశ్వాసము కనుకనే బ్లడ్ షుగర్ ఏ స్థాయిలో ఉండినప్పటికీ ఆమెకు ఏమాత్రం బాధకలగటం లేదు. “మీరేమీ చింతించకండి. స్వామి నావెంట ఉన్నాడు” అని తల్లిదండ్రులకు ఆమె ధైర్యం చెబుతూ వచ్చింది.

ఈవిధంగా ఇప్పటికి 16 సంవత్సరాలు గడిచిపోయాయి. పర్తిలో 12వ తరగతివరకు చదివి తరువాత అనంతపురం కాలేజీలో చేరింది. స్వామి బోధను మనస్సులో పెట్టుకొని, తన బాధను మరచిపోయి, నిశ్చలమైన భక్తి విశ్వాసాలతో ఆమె కాలము గడుపుతున్నది. ఒక్కొక్క దినము చూస్తే, ఆమె బ్లడ్ షుగర్ చాలా ఎక్కువగా ఉంటున్నది. ఎన్ని మందులిచ్చినప్పటికీ పని చేయటంలేదు.

“ఈ జబ్బు నిన్నేమీ చేయలేదు. మందులతో నయమయ్యే వ్యాధి కాదు. స్థిరమైన భక్తి విశ్వాసములే నిన్ను కాపాడతాయి. దైవత్వాన్ని పరిపూర్ణంగా నమ్ముకో! ఎవరిమాటా నీవు చెవిన చేర్చుకోకు” అని ఆ అమ్మాయికి గట్టిగా చెప్పాను. ఆ మాటపైనే ఆమె స్థిరంగా ఉన్నది. అందువల్లనే, అట్టి వ్యాధి ఉన్నా, ఇట్టి ఉన్నత స్థితికి వచ్చింది. ఇంకా పైచదువుకూడ చదువుతుంది.

ఎవరికైనా సరే, ఒక మాటపైన నమ్మకం కుదరాలి. తనకు షుగర్ ఎక్కువ ఉన్నదనే చింత ఆమెకు ఏకోశానా లేదు. ‘పస్తుంది, పోతుంది. దానితో నాకేమిటి సంబంధం?!’ అని ఆమె

ధైర్యంగా, ప్రశాంతంగా ఎట్టి అలజడికీ, ఆందోళనకూ గురికాకుండా ఉంటున్నది. అంతటి దృఢమైన భక్తి, విశ్వాసాలతో ఆమె జీవితం గడుపుతున్నది. ఆమె చదువులో ఫస్టు, పనులలో ఫస్టు, అన్నింటిలోనూ ఫస్టు. అందుకే ఆమెకు ‘ఆల్ రౌండర్ గోల్డ్ మెడల్’ ఇవ్వడం జరిగింది.”

మోయలేనంత బరువు

చేప జలంలో ఆనందంగా తన ఇష్టానుసారం తిరుగాడుతూ ఉంటుంది. యథేచ్ఛగా ఉంటుంది. ఎందుకంటే, అది ఎట్టి బరువు బాధ్యతలనూ నెత్తిపైన పెట్టుకోదు. కానీ, ఈనాటి మానవుడు చచ్చేంతవరకు, మోయలేనంత భారాన్ని నెత్తికెత్తుకుంటున్నాడు. అందుకనే ఎల్లప్పుడూ అసంతృప్తి, అశాంతి అతణ్ణి ఆవరించి ఉంటున్నాయి. కనుక, కోరికలను తగ్గించుకోండి. ప్రాపంచిక సంబంధాలు పరిమితం చేసుకోండి. దైవచింతనను పెంచుకోండి. సంపాదన, సంపాదన అంటూ అందరూ అలసిసాలసి క్రిందపడేంతవరకు ఉరుకులు, పరుగులు తీస్తున్నారు. ఈ సంపాదన ఎంతవరకు? ఎంత సంపాదిస్తే తృప్తి? “లక్షాధికారైన లవణమన్నమెగాని, మెరుగు బంగారంబు మ్రింగబోడు. మరెందుకీ పరుగు పందెం?” అంటారు, భగవాన్.

తల్లి ఒడి

తల్లి ఒడిలో ఉన్న పసిబిడ్డ తనకేమన్నా అవుతుందేమో నన్న భయం లేకుండా నిశ్చింతగా కేరింతలు కొడుతూ ఉంటుంది. హాయిగా నిద్రపోతుంది. తల్లికూడ ఆ బిడ్డను కంటికి రెప్పలా చూసుకుంటుంది. తానేమి చేస్తున్నా దృష్టి మాత్రం ఆ బిడ్డపైనే ఉంటుంది. ఆ తల్లియే జగన్మాతయైన మన సాయిమాత. ఆ తల్లి ఒడిలోని బిడ్డలమే సాయి భక్తులమైన మనమంతా. ఆ పసిపిల్లలా మనం కూడ సాయిమాత ఒడిలో నిశ్చింతగా, హాయిగా ఉందాం. చింతకు చోటివ్వకుండా ఉందాం. ఆనందంగా ఉందాం. ఇదే భగవాన్ మనసుండి ఆశించేది.

“నువ్వు చేసిన ఘనకార్యానికి...!”

వై. శ్రీరంగనాథ రాజు

స్వామివద్ద విద్య సభ్యునిచే ప్రతి విద్యార్థికి ఎన్నో జ్ఞాపకాలు, మధురానుభూతులు మిగులుతాయి. పుట్టపర్తిలో విద్య సభ్యునిచడానికి నేను 11వ తరగతిలో చేరాను. స్వామి దయతో మొదటి నెలలో ప్రసాదించిన రెండు మధుర జ్ఞాపకాలు....

అది హాస్టల్లో నా మొదటి రోజు. ఏనాడూ మా ఇల్లు వదలి బయట ఉండలేదు. అలాంటిది హాస్టల్లో ఇంటిని వదలి ఒంటరిగా గడపటమంటే భయమేసింది. అంతా క్రొత్త. స్వామిగూర్చి అంతంత మాత్రమే తెలుసు. ఒంటరితనం, భయం, అమాయకత్వం అన్నీ కలసి నా మనసును ఎంతో బాధపెట్టసాగాయి. పడుకునేటప్పుడు రూములో ఉన్న స్వామి పటాన్ని చూస్తూ చాలా ఏడ్చాను. నిద్రలోకి జారుకున్నాను.

స్వామి నా స్వప్నంలో ప్రత్యక్షమయ్యారు. మా రూములోకి వచ్చి నా చేయి పట్టుకొని హాస్టల్లోని ప్రతి గదికి తీసుకొనిపోయి చూపించారు. ఉపాధ్యాయులను పేర్లతో సహా పరిచయం చేశారు.

తరువాత స్వామి ఎర్రని బిఎమ్డబ్ల్యు కారు ముందు ప్రత్యక్షమయ్యారు. ఆ కారు అంటే నాకు చాలా ఇష్టం. స్వామి నా చేయి వదలి కారు చుట్టూ చూసి రమ్మన్నారు. కారుని సంతోషంగా ప్రతి అంగుళాన్నీ క్షుణ్ణంగా పరిశీలించాను.

నవ్వుతూ స్వామి, “కారు ఎలా ఉంది?” అని అడిగారు.

“వెరీ వెరీ నైస్ స్వామీ” అని బదులిచ్చాను. అంతే, మెలకువ వచ్చింది.

ఆవిధంగా స్వామి స్వప్నంలో కనిపించడం అదే మొదటిసారి. అంతా వింతగా తోచింది.

సాయంత్రం స్వామి కాలేజి విద్యార్థులకొరకు వచ్చారని తెలుసుకొని అందరూ సెకెండరీ స్కూలు హాస్టల్ నుండి కాలేజివైపు పరిగెత్తారు. నేనూ వారితో కలసి పరిగెత్తాను. స్వామి కారు నాముందుకు వచ్చింది. ఇంతలో స్వామిని దగ్గరగా చూడాలన్న ఆరాటంతో వెనుక నిలబడినవారెవరో అనుకోకుండా నన్ను బలంగా ముందుకు తోయడంతో నేను స్వామి కారు మీద పడ్డాను! కారును అంత దగ్గరగా చూసి ఆశ్చర్యపోయాను... కలలో కనిపించిన కారు అదే! తేరుకొని నిలబడ్డాను. తలెత్తి చూసేసరికి స్వామి నన్నే చూస్తున్నారు. నవ్వుతూ కారు కిటికీ దించి ‘కారు ఎలా ఉంది?’ అని ప్రశ్నించారు.

స్వప్నంలో అడిగినది అదే ప్రశ్న.

స్వామిని మొదటిసారిగా అంత దగ్గరగా చూస్తున్నాను. ఆ క్షణంలో ఏమి బదులివ్వాలో తెలియక, ‘వెరీ నైస్’ అన్నాను.

స్వామి కాదు, కాదు అన్నట్టు తల అడ్డంగా త్రిప్పుతూ, ‘వెరీ వెరీ నైస్’ అన్నారు.

కలలో నేనన్నది నాకే గుర్తు చేశారు. అంతే! ఆనాటివరూ నేను నిర్మించుకున్న ప్రపంచం పటాపంచలైంది. స్వామి సాన్నిధ్యంలో మరో ప్రపంచం ఆవిష్కృతమైంది. ఆ ప్రపంచంలో ఎన్నో అనుభవాలు, జ్ఞాపకాలు, లెక్కలేనన్ని మధుర క్షణాలు.

కొన్ని రోజులు గడిచాయి. సాయి విద్యావిధానంలో భాగంగా విద్యార్థులందరూ హాస్టల్లో ఎవరి పని వారే చేసుకోవాలి. ఒక రూమ్లో ఆరుగురం ఉండేవారం. వారంలో ఒక్కొక్కరు ఒక్కొక్క రోజు గదిని ఊడవాలి. అయితే, ఊడవటం నాకిష్టం లేదు. చిన్ననాటి నుండీ కేవలం ఆడవాళ్ళే ఇల్లు ఊడుస్తారని అనుకునేవాణ్ణి.

మొదటి రెండుసార్లు నా వంతు వచ్చినప్పుడు నేను ఈ ఉద్దేశ్యంతోనే గది ఊడవలేదు. మూడవసారి మా లెక్చరర్ గట్టిగా మందలించడంతో ఊడ్చక తప్పలేదు. మధ్యాహ్నం నేను గది ఊడ్చే సమయానికి అందరూ స్వామి దర్శనార్థం మందిరానికి బయలుదేరారు. గదిలో ఎవ్వరూ లేరు. నేను ఎంతో అవమాన భారంతో, కోపంతో స్వామి ఫోటోను చూస్తూ, చేతిలోని చీపురు చూపుతూ, “ఇదే నేను నీ హాస్టల్‌లో చేస్తున్న ఘనకార్యం” అన్నాను.

తరువాత దర్శనానికి వెళ్ళాను. దర్శనంలో స్వామి నావైపు వచ్చారు. అంత దగ్గరగా స్వామి రావటంతో నాకెంతో సంతోషం కలిగింది. నాలో నేనే, “స్వామీ” అని పిలుచుకున్నాను. వెంటనే స్వామి నావైపు చూసి, “ఏమి కావాలి?” అని ప్రశ్నించారు. మనసులో పిలిచిన పిలుపుకు స్వామి ఈవిధంగా స్పందిస్తారని నేను ఊహించలేదు. ‘విభూతి’ అన్న మాట నానోటినుండి దానికదే వచ్చేసింది.

స్వామి నవ్వుతూ, “బర్తేదేనా? మ్యారేజి దేనా?” అని అడిగారు.

భయంతో అమాయకంగా విభూతి ఇవ్వండి అన్నట్టు చేయి చాపాను. స్వామి విభూతి సృష్టించి నా చేతిలో వేస్తూ, “ఇది హాస్టల్‌లో నువ్వు చేసిన ఘనకార్యానికి ప్రసాదం” అన్నారు. అంతే, విని అవాక్కయ్యాను. ఒంటరిగా హాస్టల్‌లో ఉన్నప్పుడు విసుగుతో అన్న మాట అది!

అప్పుడు తెలిసొచ్చింది, స్వామికి కూడా సాధ్యంకాని విషయం ఒకటుందని. భూమిని ఆకాశంగా, ఆకాశాన్ని భూమిగా చిటికెలో మార్చగలరుకానీ, తన భక్తుణ్ణి ఒంటరిగా వదలి స్వామి ఉండలేరు. తన భక్తుని ప్రతి తలంపుకూ స్పందిస్తూ, అడుగడుగునా వెంటనే ఉండి గమనిస్తూ సరిదిద్దుతూ కాపాడే బంగారు భగవానుని సన్నిధికి చేరుకోవడం అన్నింటికన్నా గొప్ప ఆశీర్వాదమని గుర్తించాను, కృతజ్ఞతతో మ్రోకరిల్లాను. ✽

నూతన ఛాన్సలర్

జిస్టిస్ మానేపల్లి నారాయణరావు వెంకటాచలయ్య శ్రీ సత్యసాయి ఇన్‌స్టిట్యూట్ ఆఫ్ హైయర్ లెర్నింగ్‌కు మూడవ ఛాన్సలర్‌గా బాధ్యతలు స్వీకరించారు. వీరు పద్మవిభూషణ్ పురస్కార (2004) గ్రహీత. సుప్రీమ్ కోర్టు 25వ ప్రధాన న్యాయమూర్తిగా పని చేశారు. మైసూర్ యూనివర్సిటీ లా కోర్సులో పట్టభద్రులయిన వీరు 1975లో కర్ణాటక హైకోర్టులో న్యాయమూర్తిగా నియమితులయ్యారు. 1987లో సుప్రీమ్ కోర్టు న్యాయమూర్తిగా బాధ్యతలు స్వీకరించిన వీరు 1993లో ప్రధాన న్యాయమూర్తిగా బాధ్యతలు చేపట్టారు. నేషనల్ హ్యూమన్ రైట్స్ కమిషన్ చైర్మన్‌గా 1996 - 98 మధ్య పనిచేశారు. ఢిల్లీ విశ్వవిద్యాలయ ప్రొ ఛాన్సలర్‌గా, నేషనల్ లా స్కూల్ ఆఫ్ ఇండియా మరియు యూనివర్సిటీ ఆఫ్ హైదరాబాద్‌లకు ఛాన్సలర్‌గా వ్యవహరించారు. పదవీ విరమణానంతరం మానవ హక్కుల పరిరక్షణ కొరకు కృషి చేశారు. ప్రస్తుతం వీరు జాతీయ సాంస్కృతిక విలువల పరిరక్షణకొరకు 2008లో స్థాపించబడిన సంస్థకు సలహాదారులు.

‘యథావం తద్భవతి’

అనిల్ కుమార్ రేగళ్ళ

“మానవుని ఆలోచనలే తన సుఖదుఃఖములకు, ఆరోగ్య అనారోగ్యములకు, మంచించెడులకు, చివరకి జనన మరణములకు కారణము. ఆలోచనల ప్రభావమును గుర్తించి, తదనుగుణంగా వర్తించిన మానవుని జీవితం సార్థకమవుతుంది. కావున, ఆలోచనలను మంచిగా ఉంచుకోవడం ప్రతి ఒక్కరికీ అత్యంత ఆవశ్యకం” అంటారు భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబా.

“మనో మూల మిదం జగత్”, దృశ్య కల్పిత జగత్తంతా మనస్సుయొక్క ప్రతిబింబమే. బయట ప్రపంచంలో మనం చూస్తున్నదంతా మన ఆలోచనలయొక్క ప్రతిధ్వని, ప్రతిబింబము మరియు ప్రతిచర్యయే తప్ప మరేమీ కాదు. అనగా, మన ఆలోచనలు మంచివయితే ఫలితం మంచిదవుతుంది. మన ఆలోచనలు చెడువైతే ఫలితం చెడుగా ఉంటుంది. అందుకే భగవాన్ అంటారు,

**‘మనసులో ఉన్న భావంబు మంచిదైన
కలిగితిరును ఫలసిద్ధి కార్యమందు
మనసులో ఉన్న భావంబు మలినమైన
ఫలముకూడను ఆలీతి మలినమగును’**

ఒకసారి స్వామివారు ముంబైలో పర్యటించినప్పుడు శ్రీవారి దివ్య సందేశమునకు ముందు కొద్దిమంది పెద్దలను మాట్లాడుటకు అనుమతించారు. దానిలో రోటరీ క్లబ్ ముఖ్య నిర్వాహకులు, ముంబాయిలో పేరెన్నికగన్న డాక్టర్ మాట్లాడుతూ, ‘స్వామివారు మంచి ఆలోచనలయొక్క ఫలితాన్నిగూర్చి తమ దివ్యసందేశాలలో తరచు వివరిస్తారు. ఒక డాక్టరుగా నా అనుభవం ఒకటి మీతో పంచుకో దలచుకున్నాను. ఒక ఆటో యాక్సిడెంటులో సుమారు ఒకే రకమైన ప్రమాదానికి గురి అయిన ఇద్దరు వ్యక్తులు మా ఆసుపత్రిలో వైద్యంకోసం వచ్చినారు. మొదటి వ్యక్తి, “నాకు నామీద, భగవంతునిమీద నమ్మకం ఉన్నది. నేను

త్వరగా కోలుకుంటాను” అని అనుకుంటూ వైద్యాన్ని స్వీకరించాడు. రెండవ వ్యక్తి, “ఇది చాలా పెద్ద ప్రమాదమే! బహుశా నేను బ్రతకనేమో” అనుకుంటూ వైద్యాన్ని స్వీకరించాడు. ఇరువురికీ ఒకేరకమైన వైద్యసేవలు అందించబడినాయి. మొదటి వ్యక్తి కొద్ది రోజుల్లోనే కోలుకున్నాడు, రెండవ వ్యక్తి మరణించడం జరిగింది. ఒకే యాక్సిడెంటు, ఒకేరకమైన గాయాలు, ఒకే డాక్టర్, ఒకే వైద్యం. కానీ, రెండు పూర్తిగా భిన్నమైన ఫలితాలు. ఇవి వారివారి ఆలోచనల ప్రభావమేనని వేరుగా చెప్పనక్కర్లేదు” అంటూ ముగించాడు.

మన ఆలోచనలపై మనము తీసుకునే ఆహారం, మనము పెరుగుతున్న వాతావరణం మరియు మనము ఎంచుకున్న సాంగత్యముల ప్రభావం అధికంగా ఉంటుంది. అందుకే శ్రీవారు, “ఎట్టి ఆహారమో అట్టి ఆలోచనలు, ఎట్టి ఆలోచనలో అట్టి కర్మలు, ఎట్టి కర్మలో అట్టి జన్మలు” అని సాత్విక ఆహారం తీసుకోవలసిన అవసరంగురించి పదేపదే చెబుతుంటారు. ఆలోచనలను బట్టి ఎలాంటి జన్మ పొందుతామో నిర్ణయమవుతుందంటే, మరి ఎంత జాగ్రత్తగా ఆలోచించాలో యోచించాలి. (థింక్ బిఫోర్ యు థింక్).

చాలామంది ఏది చెడు అనుకుంటారో, ఏ ఫలితం తమకు వద్దనుకుంటారో అదే ఆలోచిస్తూ ఉంటారు. శ్రీవారు తమ దివ్యోపన్యాసములో ఒకసారి హాస్యాన్ని మేళవిస్తూ, “కలలో నాకు కోతి కనిపించకూడదు, కోతి కనిపించకూడదు అనుకుంటూ పడుకుంటే, కోతే కనిపిస్తుంది. ఏది వద్దు అనుకుంటారో దానిగురించి ఆలోచించకండి. నాకు కలలో భగవంతుడు కనిపించాలి, భగవంతుడు కనిపించాలి అనుకుంటూ పడుకుంటే, ప్రాప్తి ఉంటే భగవంతుడు కనిపిస్తాడు. లేకపోయినను కోతి మాత్రం కన్పించదు” అని విశదపరచారు.

లౌకిక విషయాలలో పాజిటివ్ థింకింగ్ ఎంత ముఖ్యమో ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో ఆలోచనారహిత స్థితిలో ఉండడం అన్నిటికంటే ఉన్నతమైన సాధన అని బాబా చెబుతుంటారు. అనగా, ఎలాంటి ఆలోచనలూ లేని స్థితిలో మన నిజత్వమైన దివ్యత్వం ప్రకటించబడుతుంది.

మంచి ఆలోచనలు పెంపొందించుకోవాలన్నా, ఆలోచనారహిత స్థితి సాధించాలన్నా రోజూ కొన్ని నిమిషాలైనా మౌనంగా ఉంటూ సాధన చేయాల్సిందే అని స్వామి చెప్పారు. “నాలో దివ్యత్వం ఉన్నది. నేను ప్రేమస్వరూపుడను. బయట చూస్తున్న మంచిచెడులు నా

ఆలోచనలయొక్క ప్రతిబింబమే! కాబట్టి నేను ఎల్లప్పుడూ మంచినే ఆలోచిస్తాను. నాకు ఆలోచనలు లేవు, కోరికలు లేవు...” ఇలాంటి వాక్యములను ఎవరికి వారు రోజూ చెప్పుకోవడంద్వారా మన ఆలోచనలను మంచివైపుకి మరల్చుకొని మంచి ఫలితములను పొందవచ్చును. అయితే, ఆలోచనారహిత స్థితికి వెళ్ళడమే అన్నిటికంటే ఉత్తమమైన సాధన అని గుర్తుంచుకొని సాధనద్వారా దాన్ని పొందుటకు ప్రయత్నించాలి. అది అంత సులభం కాకపోయినా శ్రీవారి దివ్యచరణాలను మనస్ఫూర్తిగా ఆశ్రయించి, సాధన చేస్తే అసాధ్యమైతే కాదు. *

—**జా**

నటుడి మీద పాత్ర ప్రభావం

—**ఆ**

ప్రశాంతి నిలయంలో పూర్ణచంద్ర హాల్లో విద్యార్థులు ప్రదర్శించబోతున్న డ్రామా తాలూకు రిహార్సల్ స్వామి దివ్య సమక్షంలో జరుగుతోంది. అందులో నాగరాజు అనే పాత్ర విలన్ పాత్ర. ఆ పాత్రలో నటిస్తున్న విద్యార్థి హావ భావ సంభాషణ మహోద్రేకంగా ప్రదర్శిస్తున్నాడు. మిగిలిన నటులందరూ అతనిని ప్రశంసాపూర్వకంగా గమనిస్తున్నారు. ఒక్క ఉదుటున స్వామి లేచి నిలబడి, “అపండి” అన్నారు. నటులందరూ నివ్వెరబోయి చేతులు జోడించుకుని మౌనంగా నిలబడ్డారు.

అప్పుడు స్వామి, “ఆ నాగరాజు పాత్రని అంత దురావేశంతో, దుర్భాషలతో

అంత దుర్మార్గంగా సృష్టించడం, ఆ పాత్రని మన విద్యార్థి నటించడం నేను సహించలేను. ఆ పాత్ర తాలూకు క్రోధావేశాలు, దుర్భాషణల జోరు స్క్రిప్ట్లో తగ్గించండి. ‘ఇది కేవలం డ్రామాయే కదా! అతడిది నటనే కదా’ అని అనుకుంటారు, మీరు. నటన సహజంగా ఉండాలంటే, నటుడు తాను నటించే పాత్రతో తాదాత్మ్యం చెందాలి. అంత దుర్మార్గమైన పాత్రలో లీనమై నటిస్తే, ఆ భావావేశాల ప్రభావం ఆ విద్యార్థి అంతరంగంలో చోటుచేసుకుంటుంది. అది ఆ విద్యార్థికి మంచిది కాదు” అన్నారు, సీరియస్ గా.

మర్నాడు స్వామి సూచనల ననుసరించి స్క్రిప్ట్లో మార్పులు చేశారు. రిహార్సల్ చూసి స్వామి ఆమోదించారు. తర్వాత స్టేజీమీద ప్రదర్శించినప్పుడు డ్రామా అఖండ విజయం సాధించింది. *

సాయి సాహిత్యము

డా॥ బాబురావు మొహన్సి, రాయగడ

అంధ్ర సారస్వతమున పేరెన్నికగన్న ఉత్కృష్ట సాహితీవేత్తలైన నన్నయ భట్టారకుడు, తిక్కన సోమయాజి, ఎర్రనామాత్యుడు, బమ్మెర పోతన, శ్రీనాథ మహాకవి మొదలగు అనేకమంది పండితోత్తములు రామాయణ, మహాభారత, భాగవతములను సంస్కృతమునుండి తెలుగున కనువాదము చేసి తెలుగువారి అభిమానమును చూరగొనిరనుట అతిశయోక్తి కాదు. తదుపరి శ్రీకృష్ణ దేవరాయల ఆస్థాన కవులైన అష్టదిగ్గజములు సంస్కృతము నుండి తెలుగుకు అనువాదమేకాక స్వతంత్ర రచనకు నాంది పలికారు. ఇక, ఆధునిక కవులు తమ ప్రతిభా పాటవములతో తెలుగు సాహిత్యాన్ని శాఖోపశాఖలుగా విస్తరింపజేసి, సర్వాంగ సుందరంగా తీర్చిదిద్దారు.

సాహిత్యావగాహనకు ముచ్చటైన మూడు రకముల పద్ధతులు మన పూర్వీకులచే నిర్ధారంపబడినవి.

1. కదళీ పాకము: 'కదళి' అనగా అరటిపండు. దీనిని ఆస్వాదించుటకు కేవలం తొక్కను తొలగించి నమిలిన దాని రుచి తెలుసుకోగలము. అనగా, గ్రంథ పరిచయము లేని సామాన్య జనులు సహితం తమ సామాన్య భాషా పరిజ్ఞానంతో విషయమును అర్థము చేసుకోగలరు. భావము సరళము. తేటతెలుగు పదములు కలిగి కఠినముకాక విషయము నిరాటంకముగా అవగతము కాగలదు.

2. ద్రాక్ష పాకము: ద్రాక్షయందుగల పైభాగమును తొలగించిన పిదప గుజ్జును ఆస్వాదించునపుడు అందుగల బీజము అటంకము కలిగించును. అనగా, ఈ ద్రాక్ష పాకమున కొంత గ్రంథపరిచయము, భాషా పరిజ్ఞానము అవసరమగును. పదేపదే మననము చేసినగాని విషయము అవగతము కాదు.

3. నారికేళ పాకము: 'నారికేళమ'నగా కొబ్బరికాయ. కొబ్బరిని ఆస్వాదించుటకు కొంత శ్రమపడవలసి ఉన్నది. అదేవిధముగా, ఈ నారికేళ పాకము సామాన్య పరిజ్ఞానము కలిగిన పాఠకులకు ఒకింత కష్టమయ్యును. సరియైన భాషా లక్షణములు, వ్యాకరణ సిద్ధాంతముల సారము తెలిసినవారికే విషయము అవగతము అగును. కారణము సంస్కృతభూయిష్టమై, నిగూఢార్థములు కలిగి తగు పరిశోధనా పద్ధతుల నవలంబించినగాని విషయము స్పష్టము కాదు.

ప్రస్తుతము శ్రీ సత్యసాయి సాహిత్యమున గల కొన్ని నిత్య సత్యములైన ఆణిముత్యములను పరిశీలిద్దాం. శ్రీ సత్యసాయి సాహిత్యమున వచనమైననూ, పద్య గేయ రూపములయిననూ కదళీ పాకము. ఏమాత్రము సాహిత్య పరిచయము లేకపోయిననూ కేవలం అక్షర జ్ఞానం కలిగిన సామాన్య జనులు సహితము అర్థము చేసుకొనగల సరళార్థములు కలిగి భావము నిండుగా అవగతమై హృదయము పరిపూర్ణ ఆనందానుభూతిని పొంది శాంతితో మనస్సు తేలికగును.

ఉదాహరణకు ఒక చిన్న వచనామృతం చూడదగును.

"పితృవాక్య పరిపాలన చేయాలి. తల్లిదండ్రులను

గౌరవించాలి. సోదరులతో ఐకమత్యంగా ఉండాలి. స్త్రీలను గౌరవించాలి. గుణసంపత్తిని అభివృద్ధి చేసుకోవాలి. వీటిని మీరు ఆచరణలో పెట్టినప్పుడు ఇంక, మీరు రామాయణమును చదువనక్కర్లేదు. మీ జీవితమే రామాయణంగా రూపొందుతుంది.”

స.సా. 1999 మే

ఇందు విషయము సుస్పష్టము. స్వామి పదేపదే అంటుంటారు, “కేవలం ఆకార మానవులుగా ఉంటే ప్రయోజనం లేదు, ఆచార మానవులుగా రూపొందండి” అని. అలాగే “ప్రార్థన చేసే పెదవులకన్న సేవలు చేసే చేతులు మిన్న” అని నొక్కి వక్కాణించారు. ఇచట రామాయణమును చదువనక్కర్లేదు అనగా శ్రీరామ చంద్రుడు, సీతామహాసాధ్వి, లక్ష్మణ భరత శత్రుఘ్నులు మొదలగువారి గుణగణాలను ఆదర్శంగా తీసికొని మనం నిత్య జీవితంలో ఆచరణలో పెట్టినప్పుడు మన జీవితమే రామాయణమవుతుందని స్వామి సందేశము. ఇందుగల సందేశము ప్రతి ఒక్కరికీ సుస్పష్టముగా అర్థమై, మనస్సు తేలికై మేను పులకరించుననుటలో సందేహము లేదు.

ఇక, శ్రీ సత్యసాయి సాహిత్యమున గల కొన్ని పద్య సందేశములు కదళీపాక సరళిలో అత్యంత హృదయ స్పందన కలిగించిన సన్నివేశములు చర్చించుకుందాం.

కలసి మెలసి పెరుగుదాం
కలసి మెలసి తిరుగుదాం
కలసి మెలసి కలత లేక
చెలిమితో జీవించుదాం

ఇదియే అనేకత్వంలో ఏకత్వం. ఇదియే ఉపనిషత్ సారం. ఇదియే అద్వైతం. చిన్నచిన్న పదములతో అందరికీ అర్థమయ్యేరీతిగా అద్వైత తత్త్వం బోధించడం అందరికీ సాధ్యం కాదు. అదే శ్రీ సత్యసాయి సాహిత్యంయొక్క ప్రత్యేకత.

వేద శాస్త్రములన్నిటిని వలై వేసియున్న
పద్య గద్యములను కూర్చగలిగియున్న
చిత్తశుద్ధియే లేకున్న చెడును వాడు
ఉన్నమాట తెలుపుచున్న మాట

ఎంతటి పండితుడైననూ, ఎన్ని శాస్త్రములు చదివిన వాడైననూ తన మనస్సును అధీనములో ఉంచుకొన లేనివాడు కొరగాడని స్వామి సందేశము.

తలచినట్టి పనులు తారుమారైనచో
తొణకవలదు ఎవరు బెణకవలదు
చీకు చింత వీడి చిరునవ్వు నవ్వి
అతడె గుండె పండినట్టివాడు

విశ్వశాంతి చేకూర్చు విధము తెలిసి
సంకుచిత భావములనెల్ల సమయజేసి
ఐకమత్యము సహజీవనాదికములు
నేర్చునదె ఆధ్యాత్మికము, సాధకుడు నేర్వవలయు

సంకల్పించిన కార్యములు ఫలించనంతమాత్రాన దుఃఖించక, మనస్సును స్థిరముగా నుంచుకొని చిరునవ్వును చిందిస్తూ, స్వార్థ సంకుచిత భావాన్ని త్యజించి, కలసి మెలసి సహజీవనము కలిగి, ఒక నిజమైన సాధకుడిగా ఉద్యమించి, మానవ కళ్యాణమునకై ముందుకు సాగాలని స్వామి సందేశం.

పుడమి కన్నతల్లి పూజనీయులు కదా
వారి మించువారు వసుధ లేరు
తల్లిసేవకన్న మించినదదియేది?!

జన్మభూమి కన్న స్వర్గమేది?!

“జననీ జన్మభూమిశ్చ స్వర్గాదపి గరీయసీ” అన్నవిధంగా కన్నతల్లి, మాతృభూమి స్వర్గంకన్న మిన్నయను భావము తేనెసోనల తెలుగు భాషయందు చక్కని పదముల నమర్చి చెప్పతూ, కన్నతల్లిని మరియు మాతృదేశాన్ని సేవించడం స్వర్గాన్ని అధిరోహించటం కన్న మిన్నయని స్వామి సందేశం.

పద్యమైనా, గద్యమైనా, పాటయైనా, కథయైనా ఆచరణయోగ్యమైన సందేశములతో పండిత పామర జనులకు సహితము ఆమోదయోగ్యముగా ఉండవలెను. ఈ లక్షణములన్నియు శ్రీ సత్యసాయి సాహిత్యమున నిందుగా ఉన్నవి. కనుకనే, ఒకసారి సాయి సాహిత్యమునకు అలవాటుపడ్డ భక్తులు, సాహితీప్రియులు నిరంతరము చదవాలని అభిలషిస్తారు.

✽

జాపకాల పందిరి

(ధారావాహికం - 22వ భాగం)

ప్రొ॥ కామరాజు అనిల్ కుమార్

తరువాతి కాలంలో బాబావారి వెంట మరో రెండు పర్యాయములు మద్రాసు వెళ్ళటం జరిగింది. సందర్భం వచ్చింది కదా, వాటి విషయం కూడా చెప్పేయాలనిపిస్తోంది.

బాబావారితో ఉన్నప్పుడు మనకు రాచమర్యాదలు, విందులు చెప్పనలవి కాదు. ఆరోజు సాయంకాలం ఒక సేవాదళ్ ఇన్ ఛార్జి, పెద్ద కంపెనీ మేనేజరు అనుకుంటాను, ఇస్త్రీ చేసిన బట్టలు బల్లమీద పెట్టి వెళ్ళేరు. నేను పద్దు ప్రకారం అంతా చెక్ చేశాను. రాధాకృష్ణ సఫారీ సూటు ఒకటి మిస్సయింది.

ఇక్కడ తెలియనివారికి రాధాకృష్ణగురించి చెప్పాలి. రెండు దశాబ్దాలపాటు బాబావారి వెంటే ఉంటూ అనితర సాధ్యం అనిపించేటట్లు స్వామి సేవ చేసిన ధన్యజీవి, చరితార్థుడు, ఆదర్శమూర్తి. విద్య, వినయం, అందం మూర్తీభవించిన వ్యక్తి. ఈ రాధాకృష్ణ సూటు రాలేదు. అతనివన్నీ స్వామి బహుకరణలే! ఈ సఫారీ సూటు స్వామి ఇచ్చింది. పోతే ఎక్కడ? సెంటిమెంటు దెబ్బతింటుంది కదా! సేవాదళంవారికి ఈవిషయం చెప్పేను. వాళ్ళు కూడా కంగారు పడిపోతున్నారు. ఈలోగా రాధాకృష్ణ లోపల్నించి వచ్చి వారితో, “నావేమీ మిస్ కాలేదు. అన్నీ సరిగానే ఉన్నాయి” అన్నాడు.

“రాధాకృష్ణ! ఎందుకలా అన్నావు?” అని తరువాత అడిగేను. “సార్, వాళ్ళు సేవాదళంవారు. ఏదో పొరపాటువలన ఒక సఫారీ సూటు పోయింది. పోతే పోనీయండి. ఏం ఫరవాలేదు. వారికి నా సూటు పోయిందని తెలిస్తే చాలా బాధపడ్డారు. నాకది ఇష్టం లేదు. అందుకనే అలా చెప్పేను” అన్నాడు.

ఇదీ అతని ఔన్నత్యం. స్వామికి ఎవరిమీదనైనా ఏ కారణంచేతనైనా ‘కోపం’ వచ్చినట్లుగా అనిపిస్తే, రాధాకృష్ణ

వారి తరపున వకాల్తా పుచ్చుకుని స్వామికి విన్నవించి సర్దిచెప్పేవాడు. ఇది అతడి వ్యక్తిత్వం. ఇతరుల తప్పులను కూడా తన నెత్తిన వేసుకునేవాడు పాపం! ఎంతో జాలిగుండె. ఎవరేమనుకున్నా సరే, నా దృష్టిలో బాబాను మించిన దైవం లేడు, రాధాకృష్ణను మించిన భక్తుడు లేడు.

ఒక విషయం మరచిపోయానండోయ్! వెంటనే ఇప్పుడే చెప్పేసెయ్యాలి. నాకు భగవాన్ ‘సుందరం’ అంతా స్వయంగా చూపించారన్నాను కదా! పైభాగాన స్వామికి ‘ఝూలా’ ఉంది. అది నాకు చూపించారు. ‘బాగుందా?’ అని అడిగారు. “అంత బాగా లేదు స్వామీ” అన్నాను. “ఏమి? అందంగా ఉంది కదా” అన్నారు. “అందం ఎక్కడ్నించి వస్తుంది స్వామీ? ఈ ఝూలాపై మీరు కూర్చోవాలి, నేను ఊపాలి” అన్నాను. నవ్వి, “అలాగే కానివ్వు” అంటూ ఝూలాపై కూర్చోని నన్ను ఊపమన్నారు. నేను ఎవరెస్టు పర్వతం ఎక్కినంత ఆనందపడిపోయాను.

మద్రాసుకు మరోసారి వెళ్ళినప్పుడు జరిగిన ఒక ఉదంతాన్ని వివరిస్తాను. ఎమ్.బి.ఎ. విద్యార్థులతో వెళ్ళినప్పటి సందర్భమది. నాలుగు రోజులున్నా మనుకుంటాను. ప్రాంతానికి ప్రాంతానికి ఆహార విహారాల్లో తేడాలుంటాయి. ఒక ఇంటి రుచి, ప్రక్రియవారి అభిరుచి వేరుగా ఉంటుంటాయి. వంటల్లో వేసే ఉప్పు, కారాల పరిమాణాలలో తేడాలుంటాయి. తమిళనాడు వంటలు, వడ్డన తీరు ఆంధ్ర ప్రాంతానికి భిన్నంగా ఉంటుంది. ఆ మాటకొస్తే ఉత్తర భారతంలో చపాతీలు, పుల్కాలు ఉన్నాయి కదా! నార్త్ ఇండియాలో స్వీట్లు అధికంగా వడ్డిస్తుంటారు. ఆహారపు అలవాట్లు వేరుగానే ఉంటాయి. సహజం. ఇందులో వింత ఏమీ లేదు, విమర్శ అంతకన్నా కాదు. తమిళనాడులో అన్ని పదార్థాలూ వడ్డించి వెంటనే

సాంబారు పోస్తారు. ఆ సాంబారు కలిపిన అన్నంలోనే అన్ని పదార్థాలూ నంచుకుంటారు. ఇది వారి పద్ధతి. ఆంధ్రలో అన్ని వంటకాలు వడ్డించిన తరువాత ఒకదాని తరువాత మరొకటి కలుపుకుని ఆరగిస్తూ, చివర్లో పులుసు అనండి, సాంబారు అనండి, వడ్డిస్తారు. పెరుగుతో భోజనం సమాప్తం. నాకు మద్రాసులో వెంటవెంటనే సాంబారు పోస్తుంటే కాస్త ఇబ్బందిగానే ఉండేది. భగవాన్ నా ఇరకాటాన్ని గమనించారు. ఒకరోజున “నీకు భోజనం సరిగా ఉన్నట్లు లేదుకదా!” అన్నారు. “లేదు, లేదు స్వామీ, అంతా బాగానే ఉంది” అన్నాను. “ఎందుకట్లా అంటావు? నాకంతా తెలుసు” అన్నారు. “రేపు ఉదయం అంజలీదేవి ఇంటికి భోజనానికి వెళ్తున్నాం. నీవు పిల్లల్ని తీసుకునిరా. చాలామంది వస్తారు. మన స్టూడెంట్స్ తల వంచుకుని ఒకరివెంట ఒకరు లైనుగా వెళ్లి రావాలి, అటూ ఇటూ దిక్కులు చూస్తూ నడువకూడదు. నీవు దగ్గరుండు” అని హుకుం జారీ చేశారు. సుందరం పైభాగాన ఒక రూములో నేను, కల్నల్ జోగారావుగారు ఉన్నాము. కిటికీ తెరుస్తే అంజలీదేవిగారి ఇల్లు కనబడుతుంది. ఆరోజు ఉదయం జోగారావుగారన్నారు, “కిటికీ తెరు. అంజలీదేవి ఇంటికి సినిమావాళ్ళు వస్తారు. చూడొచ్చు.”

నాకు భయమేసింది. “ఏమీ ఫరవాలేదు. నేనున్నానుగా! కిటికీ తెరు. సినిమావాళ్ళను చూద్దాం” అన్నారు. ఏం చెయ్యను?! ధైర్యం చేసి కిటికీ తెరిచి చూడసాగాం. అనుభవంవల్ల, వచ్చిన సినిమావాళ్ళలో కొందరిని గుర్తించాం. టైమ్ అయిపోయింది. కిటికీ మూసేసి మెట్లు దిగి క్రిందికి వచ్చేసరికి స్వామి అప్పటికే వచ్చేసి నిల్చుని ఉన్నారు. “స్టూడెంట్స్ ని పిలు, వరుసగా పంపు” అన్నారు. ఆప్రకారమే చేశాను.

చివరిగా నన్ను పిలిచి స్వామి, “కిటికీ తెరచి మీ ఇద్దరూ చూసేశారుగా! అంతా పూర్తయిందా?” అన్నారు. నాకు ముచ్చెమటలు పోశాయి. మాటలు తడబడ్డాయి.

సరే, మొత్తానికి అంజలీదేవిగారి ఇంటికి చేరాము. స్వామి ప్రక్కన నేను, రాధాకృష్ణ క్రింద ప్రక్కప్రక్కన కూర్చున్నాము. వడ్డన ప్రారంభమైంది. యథాప్రకారం ‘సాంబారు’ పోస్తున్నారు. బాబా వడ్డన ఆపమని, అంజలీదేవిగారిని రమ్మని పిలిచి, “మీ జిల్లా ఏది?” అని

అడిగారు. “మాది కాకినాడ అండీ” అని గోదావరి యాసతో అన్నారామె.

అదే యాసతో స్వామి, “మీరు ఊరగాయలెట్టుకోరా? తూర్పు గోదావరి జిల్లా కదండీ” అన్నారు. అందరూ ఘొల్లన నవ్వారు.

“ఊరగాయలున్నాయండీ. కానీ, స్వామి కారాలు తినరు కదండీ, అందుకే వడ్డించలేదు” అన్నారామె.

అదే గోదావరి జిల్లా యాసతో, “స్వామి తినరండీ, కాని అనిల్ కుమార్ తింటాడు కదండీ, ఊరగాయలు వడ్డించండి” అన్నారు, స్వామి.

నవ్వులతో ప్రాంగణం మారుమ్రోగింది. నావంక తిరిగి, “మెల్లగా భోజనం చెయ్యి, పాపం, నీకు మూడు రోజుల్నించి సరిగా లేదు” అన్నారు.

ఇవ్వాళ ఆ మాటలు తల్చుకుంటుంటే కళ్ళవెంట నీళ్ళు ఆపుకోలేకపోతున్నాను. ఎవరు మనల్ని అంతగా ప్రేమించేది స్వామి తప్ప! చుట్టుప్రక్కల సమాజంలో అకారణంగా ఏడ్చేవారేగాని ప్రేమించేవారే? ఒక్కొక్కప్పుడు ఇక దేనికి బ్రతుకు? ఎవరికోసం బ్రతకాలి? అనిపిస్తుంది.

భోజనాలన్నీ అయిపోయాక స్వామి నన్ను పిలిచి, “అంజలీదేవి పిల్లలు, బంధువులంతా వచ్చారు. వాళ్ళతో మాట్లాడాలి. స్టూడెంట్స్ ని వరుసగా పంపెయ్యి” అంటూ, “కొందరు సినిమావాళ్ళు ఆలస్యంగా వచ్చారు. నువ్వు, జోగారావు మిగిలినవాళ్ళనికూడా చూసుకుని వెళ్ళండి” అంటూ నవ్వేశారు.

వ్యంగ్యం, హాస్యం మిళితమైన ఇలాంటి సన్నివేశం మద్రాసులో మరోసారి వెళ్ళినప్పుడు కూడా జరిగింది.

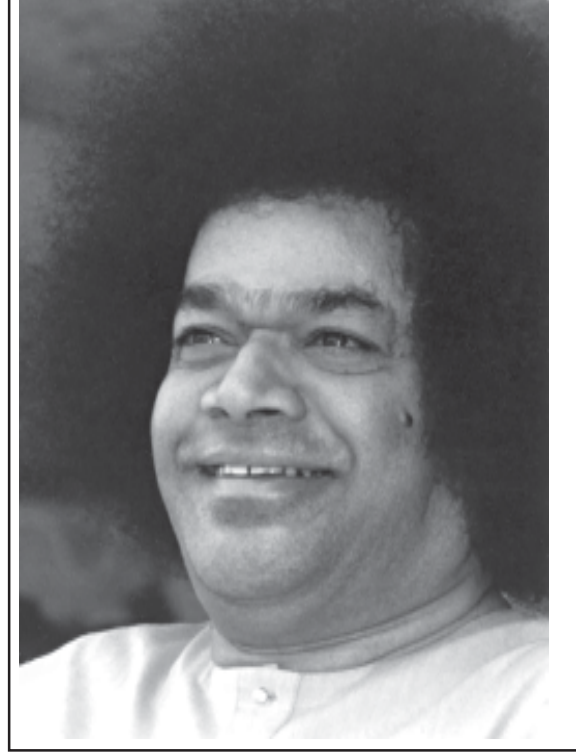
బృందావనంలో పిల్లలు పంజాబీ భాంగ్రా డ్యాన్సు చేశారు. నాకు ఆ వాయిద్య, లయబద్ధమైన నాట్యం నచ్చాయి. పంజాబీ కుర్తా, పైజామా బాగున్నాయని పైకి అనేశాను. అజయ్ రాణా అనే కుర్రవాడు విన్నాడు. నాకు చెప్పుకుండానే రెండు రోజుల్లో కొరియర్ లో పంజాబీ కుర్తా, పైజామా నాకొరకు తెప్పించాడు. నాకు ఏదైనా కొత్తది వేసుకుంటే స్వామికి చూపాలని ఉంటుంది. మద్రాసు యాత్ర కలిసి వచ్చింది. ఆప్రకారమే సూట్ కేసులో పంజాబీ డ్రస్సు తెచ్చుకున్నాను.

అయితే, ఎప్పుడేసుకోవాలి? సుప్రభాతం టైమ్ మేలు అనుకున్నాను. ‘సుందరం’లో సుప్రభాతం చూసి తీరవలసిందే! వేలాదిమంది వస్తారు. ఆ మసక చీకట్లో క్రింద కూర్చుంటారు. బాబావారు సుందరం భవనం ముఖద్వారంపైన పద్మాకారంలో ఉన్న అర్ధవలయ భాగంలో నుంచొని దర్శనమిస్తారు. విద్యుద్దీపాలంకరణలో భాగంగా స్వామి స్పష్టంగా కనిపించేలా స్పెషల్ లైట్లు ఫోకస్ చేస్తారు. ఎంత అందంగా ఉంటుందో వర్ణించలేము. చీమ చిటుక్కుమన్నా వినపడేంత నిశ్శబ్దం! వెనక నించి మెట్లెక్కి పైభాగాన స్వామి దర్శనం అనుగ్రహించిన తరువాత తిరిగి వెళ్ళే త్రోవలో పంజాబీ కుర్తా, పైజామా వేసుకుని నిలబడ్డాను. బాబావారు రానే వచ్చారు. నన్ను ఎగాదిగా చూశారు. “ఏమి? కొత్తది ధరించావే!” అన్నారు. “మీకు చూపించాలని వేసుకొచ్చాను స్వామీ” అన్నాను. “నీ భార్యకు చూపించావా? ఎలా ఉన్నావో చెప్పమంటావా?” అన్నారు. “భలే బాగున్నావు” అంటారేమోనని ఆశతో, “చెప్పండి స్వామీ” అన్నాను. బాబావారు ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతూ, “అచ్చం పంజాబీ లారీ డ్రైవరులాగా ఉన్నావు” అన్నారు.

నాకు నవ్వాగలేదు. మన స్వామికి హాస్యంలో కథావస్తువుని అవ్వటంకంటే నాకు కావలసిందేముంది కనుక?! ఇవి మద్రాసు యాత్రలు మిగిల్చిన మధుర జ్ఞాపకాలు. మళ్ళీ కథలోకి వద్దాం.

మద్రాసునుంచి నేను బాబావారితో విమానంలో ప్రయాణించి హైద్రాబాదు చేరుకున్నాం. విందుకు రాష్ట్ర నాయకులు, పెద్దలు, ప్రముఖులు ఎందరో విచ్చేశారు. ఆ సమయంలో బాబావారు అందరిమధ్య నుంచొని, “మీ స్టేట్ ప్రెసిడెంటుని మా బెంగళూరు కాలేజీ ప్రిన్సిపాల్ గా వేశాను. త్వరలో చేరతాడు” అన్నారు.

అంతే, నా నోటికి తాళం పడిపోయింది. తప్పించుకునే మార్గం లేదు. కాలేజీలో చదువుతున్న ముగ్గురు ఆడపిల్లలు, అబ్బాయి, వీరికి తోడు వృద్ధురాలైన మా అమ్మ, వృద్ధులైన అత్తమామలు నా మనసులో గిరున తిరుగుతున్నారు. స్వామి తిరుగు ప్రయాణానికి సిద్ధమవుతున్నారు. విమానాశ్రయం దారిలో నా ఇబ్బందులు విన్నవించుకుండా

మనుకున్నాను. బాబా ఒక్కమాటు వెనక్కి తిరిగి, “నీవు తిరిగి వెళ్ళి అంతా సర్దుకుని బెంగళూరుకు వచ్చేయ్” అని చెప్పి నన్ను పంపేశారు.

ఇది అతిశయోక్తి కాదు, స్వోత్కర్ష కాదు. ఆంధ్ర దేశంలో అందరూ నన్ను విడిచిపెట్టడానికి బాధపడ్డారు. సంసారం, సంపద, మంది మార్బలం, అన్నింటికీ మించి, సంస్థలపైన 20 సం॥లు మమకారం పెంచుకున్నాను. శక్తియుక్తులన్నింటినీ సమర్పించుకున్నాను. శ్రీకాకుళం మా ఎమ్.వి. రమణ అయితే పెద్దగా ఏడ్చేశాడు. ఎవరికీ నేను స్టేట్ ప్రెసిడెంటు పదవి విడిచిపెట్టడం ససేమిరా ఇష్టం లేదు. గ్రామగ్రామాలను చుట్టిరావటంచేత అందరూ ఊరుపేర్లతోసహా నాకు గుర్తు. అందరిచేత ప్రేమింప బడటం బాబావారి అపారమైన కరుణ. ఒక వ్యక్తిత్వాన్ని, గౌరవాన్ని, ప్రతిష్ఠని, హోదాని సంస్థలలో కల్పించిన స్వామికి శతకోటి దండాలు. ఆంధ్రదేశంలో భక్తులందరికీ నేను ఋణపడి ఉన్నాను. వారివారి ఊళ్ళలో సభలు, సమావేశాలు ఏర్పరచి, నన్ను ఆహ్వానించి, ప్రేమను పంచి, ప్రేమలో ముంచిన ఆంధ్రదేశ సాయి భక్తుల ఋణం తీరేది

కాదు. వేలాది సభలలో పాల్గొన్నాను. అపూర్వమైన స్వాగత సత్కార ఆతిథ్య గౌరవాదరములు పొందాను. స్వామి సంకల్పం, దివ్యశక్తి కళ్ళకట్టినట్లుగా నాకు నిరూపణమైంది.

ఆంధ్రసంస్థలు వదలి దాదాపు పాతిక సంవత్సరాలు కావస్తున్నది. వారెవరూ నన్ను మరువలేదు. ఈ జన్మలో ఎవరినీ నేను మరచిపోవటం జరగదు. ఈ జ్ఞాపకాల పందిరిలో జిల్లాలలోని కార్యకర్తల పేర్లు వ్రాయటం వారి కృషి, పట్టుదల, భక్తి జ్ఞాపకం చేసుకోవటానికే! ఉద్యోగంలో 49 సం॥లున్నా ఆంధ్రదేశంలో నేను సంస్థల్లో గడిపిన 25 సం॥లు నా జీవితంలో మరువలేనివి, మరపురానివి. భగవాన్ కి జన్మజన్మలకూ కృతజ్ఞుడను.

ఇక, జ్ఞాపకాల పందిరిలో భాగంగా రాబోయే సంచికలలో బాబావారి కాలేజీలో నేను గడిపిన వసంతాలు, బెంగళూరు - పుట్టపర్తి అనుభవాల సుమమాల, భగవాన్ తో అనుబంధం, సాన్నిహిత్యం, దివ్యావకాశాలు, అంతరంగిక సంభాషణలు, హాస్యోక్తులు, శ్రీవారితో ప్రయాణానుభవాలు, జీవితాన్ని చరితార్థం గావించిన ఘట్టాలు, విదేశీ ప్రయాణానుభవాలు, సాయి సాహిత్యోపాసన, రచనా వ్యాసంగాలు, భక్త బృందాలతో గడిపిన సత్సంగాలు, అన్నింటిని మించి వారి ప్రసంగాలను సుదీర్ఘ కాలం అనువదించిన సందర్భాల తీపి గుర్తులు వివరిస్తాను. ఆస్వాదించండి, ఆశీర్వదించండి.

(సశేషం)

సమయానికి ప్రసాదం

సుప్రసిద్ధ హిందుస్థానీ శాస్త్రీయ సంగీత గాయకుడు 'భారతరత్న' పండిట్ భీమ్ సేన్ జోషి 1975 నుండి అజన్మాంతం 35 సంవత్సరములుగా భగవానుని అపార అనుగ్రహానికి పాత్రుడైన భక్తుడు.

1998 నవంబరులో అత్యవసర పరిస్థితిలో ఆయనకు పూనాలోని రూబీ హాస్పిటల్లో బ్రెయిన్ ట్యూమర్ సర్జరీ చెయ్యవలసి వచ్చింది. తన ఇష్ట దైవమైన భగవాన్ బాబావారికి, తనకు ఆకస్మికముగా ఆపరేషన్ చెయ్యవలసి వచ్చిన పరిస్థితిని తెలిపి అనుజ్ఞ పొందడానికి సమయం లేకపోవడంవల్ల ఆపరేషన్ థియేటర్ కి వెళ్ళేముందు, భగవాన్! ఈ ఆపరేషన్ కి నీ అనుమతి ఉన్నట్లు ఏదైనా సాంకేతికం ప్రసాదించమని కన్నీళ్ళతో ప్రార్థించేడు.

సరిగ్గా కొన్ని నిమిషాల్లో థియేటర్ లోకి తీసుకువెడతారనగా శ్రీ నిశికాంత్ బరోడ్కర్ అనే భక్తుడు పుట్టపర్తినుంచి వచ్చి, "మీకు ఇమ్మని స్వామి ఈ విభూతి ప్రసాదం పంపేరు" అని చెప్పి ఇచ్చేడు.

వెంటనే ఆయన తనకు ఆపరేషన్ చెయ్యబోయే డాక్టర్ చెయ్యిపట్టుకుని, "ఇంక నన్ను చంపాలనుకున్నా చంపలేరు. మీ ఇష్టమొచ్చినంతసేపు ఆపరేషన్ చేయండి" అన్న హాస్యోక్తులతో స్వామి అనుగ్రహానికి పరవశిస్తూ ఆపరేషన్ థియేటర్ లోకి ప్రవేశించాడు.

అత్యంత ఆశ్చర్యకరమైన విషయం ఏమిటంటే, ముందు రోజు సాయంత్రం, పుట్టపర్తిలో భగవాన్ బాబావారు శ్రీ నిశికాంత్ బరోడ్కర్ ని పిలిచి, "వెంటనే బయల్దేరి ప్లేసులో వెళ్ళి పూనాలోని రూబీ హాస్పిటల్లో ఉన్న భీమ్ సేన్ జోషికి అందించు" అని చెప్పి విభూతి ప్రసాదం సృష్టించి ఇచ్చేరు.

2001 గురుపూర్ణిమ నాడు పుట్టపర్తిలో స్వామి సన్నిధిలో శ్రీ భీమ్ సేన్ జోషి అద్భుతమైన సంగీత కచేరీ చేసి స్వామి అనుగ్రహాన్ని పొందేడు.

(సత్యం శివం సుందరం 7వ భాగం నుండి)

మహా మహిమాన్విత ప్రేమావతారి

(ధారావాహిక - 27వ భాగం)

బి.వి. రమణరావు

హా వర్డ్ మర్ఫెట్ 'మేన్ ఆఫ్ మిరకిల్స్'లో గ్రంథస్థం చేసిన మరికొన్ని అనుభవాలు ఆయన మాటల్లోనే.....

పూలరేకులతో గుండె నొప్పి మాయం

కె.ఆర్.కె. భట్ బెంగళూరు నివాసి, ఎల్ఐసి డివిజనల్ మేనేజర్. అతడికి నాలుగేళ్ళ క్రితం తీవ్రమైన గుండె పోటు వస్తే స్వామి కాపాడేరు. “1967లో ఒకసారి కచ్ రాణి, ఆమె కుమార్తె నందా, భట్ దంపతులు, నేను, నా భార్య ఐరిస్ - మా ఆరుగురినీ స్వామి ఇంటర్వ్యూకి పిలిచేరు. భట్కి ఇటీవల మళ్ళీ ఛాతీ ఎడమవైపున నొప్పి వస్తుంటే డాక్టర్లు ఆయనను కారు డ్రైవ్ చెయ్యొద్దన్నారు. మేము బెంగళూరు వెళ్ళినప్పుడు చాలాసార్లు భట్ దంపతులే మాకు ఆతిథ్యమిచ్చేవారు. అలాంటి రోజుల్లో నేనే భట్ కారుని డ్రైవ్ చేసేవాడిని.

స్వామి ముందుగా కచ్ మహారాణి, ఆమె కుమార్తె నందాను ప్రత్యేకముగా పిలిచి పంపేశారు. తరువాత నన్నూ, ఐరిస్నీ పిలిచేరు. ఆ సందర్భంలో నాకొక వెండి విభూతి భరిణ సృష్టించి ఇచ్చి, ఎప్పుడూ నావద్ద ఉంచుకొమ్మన్నారు. తర్వాత భట్ దంపతులను పిలిచేరు. స్వామి మేడమీదకు వెళ్ళి ప్రసాదం పంపుతానన్నారు. మేడమీదకు వెళ్ళేరు. ఈలోగా ఎక్కడినుంచి వచ్చి పడ్డాయో గాని భట్ ఛాతీయొక్క ఎడమ భాగంపై పూలరేకులు పడ్డాయి. మా ఎవరిమీదా పడలేదు. ఇంతలో పైనుంచి ఒక విద్యార్థి మాకు విభూతి పొట్లములు తీసుకువచ్చి ఇచ్చేడు. మేము బయటకు వెళ్ళిన తర్వాత భట్ గమనించిన దేమిటంటే, అతని ఛెస్ట్ పెయిన్ అదృశ్యమైపోయింది. ఎక్కడలేని ధైర్యంతో అతడే కారు డ్రైవ్ చేశాడు. మళ్ళీ అతనికి ఛెస్ట్ పెయిన్ రాలేదు” అన్నాడు హావర్డ్ మర్ఫెట్.

“ఉరో... చలో...”

“స్వామి ఉదయం ఆరున్నరకు మందిరం గదిలోనుండి బయటకు వచ్చి వరండాలో ఉన్న భక్తులందరూ చేతులు జోడించి నమస్కరిస్తూండగా మందహాసంతో సింహావలోకనం చేసి అర్ధచంద్రాకారంగా ఉన్న లోపలి కాంపౌండులో ముందు స్త్రీల వరుసలవైపు వెళ్ళి నడుస్తూ ఒకామె అయిదారేళ్ళ బాలుణ్ణి ప్రక్కన కూర్చోనపెట్టుకొని ఉంటే, ఆమె ముందు నిలబడ్డారు. ఇదంతా నేను వరండాలోనుంచి గమనిస్తూనే ఉన్నాను. ఆ పిల్లవాడి చెయ్యి పట్టుకుని ‘ఉరో’ అన్నారు. ఆ పిల్లవాడు నెమ్మదిగా లేచి వొంగి నిలబడ్డాడు. స్వామి ఆ పిల్లవాడి నడుముమీద చేతితో చరచి, ‘చలో’ అన్నారు. ఆ బాలుడి చెయ్యి పట్టుకోబోతున్న తల్లిని వారించేరు. ఇద్దర్నీ ఇంటర్వ్యూ గదిలోకి వెళ్ళమన్నారు. ఆ పిల్లవాడు నడుస్తూ వరండా వద్దకు వెళ్ళేవరకూ భక్తులందరూ కరతాళ ధ్వనులు చేస్తూనే ఉన్నారు.

“స్వామి మరికొందరు స్త్రీలను, ఆ పిల్లవాడి తండ్రితోపాటు మరికొందరు పురుషులను ఇంటర్వ్యూకి పిలిచారు. ఆ తరువాత స్వామి మేడమీదకు వెళ్ళారు. ఆ పిల్లవాడు ఆనందంగా పరుగులాంటి నడకతో తిరిగి వస్తుంటే తల్లి ఆనందాశ్రువులను తుడుచుకుంటూ వస్తోంది. ఆ పిల్లవాడు బయటకు రాగానే భక్తులందరూ చుట్టుముట్టారు. నేను వెళ్ళి, ఆనందోద్రేకాలు చల్లబడిన తరువాత ఆ బాలుడి తండ్రిని కలిసేను.

అతడు అస్సాంలో గౌహతి ఈశాన్యంగా ఉన్న ప్రదేశంలో చిన్న ఉద్యోగం చేసుకుంటున్నాడు. పిల్లవాడికి ఆరేళ్ళు. నాల్గవ యేట చికెన్ పాక్స్ వచ్చి కండరముల

బలహీనత ఏర్పడింది. సకాలంలో దానిని కనిపెట్టలేదు. తర్వాత కొన్నాళ్ళకు ‘మస్క్యూలర్ డిస్ట్రోఫీ’ అని డాక్టర్లు చెప్పేరు. దానికి దీర్ఘకాలిక చికిత్సకానీ, శాశ్వతంగా అతడు తిరిగి నడవగలగడన్న నమ్మకంకానీ లేవనీ, ఏ చికిత్స చేసినా అది వ్యయంతో కూడుకున్నదనీ తెలిసింది. గౌహతిలో సాయిబాబా భక్తులద్వారా బాబా మహిమలు గురించి విని వచ్చేడు. స్వామి విభూతి ప్రసాదమిచ్చి, ఆ బాలుడి వ్యాధి శాశ్వతంగా నిర్మూలమైందనీ, స్కూల్లో చేర్పించి చదివించమని ధైర్యం చెప్పి పంపేరు.

మూడు శస్త్ర చికిత్సల తరువాత...

కొలంబోలో ఉన్న సి. మహదేవన్ సాయిబాబాను గురించి విన్నాడు. ఇటువంటి వైజ్ఞానిక యుగంలో అటువంటి మహిమలు జరగటం, అవి నిజమని నమ్మి ఆ సన్న్యాసిని ఆరాధించడం హాస్యాస్పదమని భావించేడు. ఒకసారి అతడి పన్నెండు సంవత్సరాల వయస్సుగల కొడుకు బాబా ఫోటో ఇంటికి తెస్తే, ఇలాంటి పిచ్చిపిచ్చి పనులు చేయవద్దని హెచ్చరించేడు. ఒకసారి అతడు రైల్వే ప్లాట్‌ఫామ్ మీద నడచి వెడుతుండగా ఒక బుక్‌స్టాల్ దగ్గర ఒక పత్రిక కనబడింది. అందులో ఉన్న కలర్ ఫోటో తెరుచుకుంది. అది సాయిబాబా ఫోటో! ఈ సంఘటన యాదృచ్ఛికమా, లేక సాయిబాబా తనను వెంటాడుతున్నాడా అన్న సందేహం కలిగి, పోనీ ఓసారి ఇండియా వెళ్ళి బాబాని చూసి నిజానిజాలు తెలుసుకోవాలన్న కుతూహలం కలిగింది. దీనికితోడు ఎవరో ఓ స్నేహితుడు ఏదో ఒక సందర్భంలో బాబా మహిమల్నిగురించి అతనికి చెప్పడం జరుగుతూనే ఉంది.

ఎట్టకేలకు పదిరోజులు సెలవు తీసుకుని ఇండియాకు బయల్దేరాడు. నాకు హాలీడేస్ కాబట్టి నేనూ వస్తానని కొడుకూ, నా నడుము నొప్పి వ్యాధితో ఒక్కర్నినీ ఇక్కడుండలేను, నేనూ వస్తానని అతని భార్య వెంబడించేరు. ప్రశాంతి నిలయం వెళ్ళేరు. స్వామి ఇంటర్వ్యూ ఇచ్చేరు. ఆ సందర్భంలో స్వామి హస్తచాలనంతో ఒక ఉంగరం సృష్టించి మహదేవన్ భార్యకిచ్చేరు. ఆమె ఆ ఆనందంలో మోకాళ్ళపై కూర్చుని తన నడుము నొప్పి మాట మరచిపోయి ముందుకు వంగి

స్వామికి పాదాభివందనం చేసింది. అంతే, తర్వాత ఆమె నడుము నొప్పి మాట శాశ్వతంగా మరచిపోయింది. ఆనందాశ్చర్యాలతో కొలంబో తిరిగి వచ్చేరు. తమ ఇంట్లోనే భజన ప్రారంభించాలనుకున్నారు. కానీ, అతడు బాధ్యత గల ప్రభుత్వోద్యోగి. బాబా మహిమల ప్రచారానికి తానొక పనిముట్టుగా ఉండటానికి తటపటాయించేడు.

మహదేవన్‌కి కొన్నాళ్ళ తరువాత కుడి దవడకి కేన్సర్‌ొచ్చింది. ఆపరేషన్ చేయించుకున్నాడు. 28 రోజులు హాస్పిటల్లో ఉన్నాడు. కానీ, రెండు మూడు నెలల్లో కుడిప్రక్క దవడలో కొంత భాగం శస్త్ర చికిత్స ద్వారా తీసివేయవలసివచ్చింది. అతనికి ఆహారం నాసికా రంధ్రంద్వారా ఇవ్వవలసివచ్చింది. ఈసారి 32 రోజులు హాస్పిటల్లో ఉన్నాడు. 56 పౌండ్లు బరువు తగ్గేడు. మరొకొన్నాళ్ళు పోయిన తరువాత ఎడమవైపున విపరీతమైన తలనొప్పి ప్రారంభమైంది. రేడియం ట్రీట్‌మెంటు కూడా విఫలమైంది. 1974 ఫిబ్రవరిలో మూడవసారి ఆపరేషన్ చేశారు. ఆ తర్వాత దవడనుండి చీము కారడం ప్రారంభమైంది. నాలుగవసారి ఆపరేషన్ చేసి దవడలో మరికొంత భాగం తీసేసి, రేడియం ట్రీట్‌మెంటు చేయాలన్నారు డాక్టర్లు. ఇక డాక్టర్లమీద, శస్త్ర చికిత్స మీద అతనికి నమ్మకం పోయింది. ఈ వ్యాధితో విపరీతంగా డబ్బు ఖర్చయింది. ఆఫీసులో ఇంక్రిమెంట్లు పోయాయి. ప్రమోషన్ పోయింది. స్వామి జ్ఞాపకమొచ్చేరు. వారి అనుగ్రహముంటే బ్రతుకుతాను, లేకపోతే మరణం తప్పదని నిశ్చయించుకున్నాడు. ఇండియా వచ్చేడు. ఆ సమయంలో స్వామి బృందావన్‌లో ఉన్నారు.

బృందావన్ వెళ్ళి దర్శనం లైసులో కూర్చుని స్వామిని ప్రార్థించడం మొదలుపెట్టేడు. కొంతసేపటికి స్వామి అలా లైసులోకి వచ్చి అతని ముందునుంచి నడుస్తూండగా దవడమీద చెయ్యి పెట్టుకొని, “స్వామీ, నాలుగోసారి ఆపరేషన్ అంటున్నారు” అన్నాడు దీనంగా. స్వామి, “అయ్యో పాపం!” అని రెండడుగులు ముందుకువేసి వెనక్కి వచ్చి, “ఇది తిను” అంటూ హస్తచాలనంతో గుప్పెడు విభూతి సృష్టించి అతని చేతిలో వేశారు. గత్యంతరం లేదని ఆ విభూతి తినడం మొదలుపెట్టాడు. అది తేనె, నెయ్యి

కలిపిన రుచితో ఉన్న పౌడర్‌లాగుంది. వెంటనే తల నొప్పి తగింది.

బృందావనం నుండి స్వామి ప్రశాంతి నిలయం వచ్చిన తరువాత అక్కడ మరో నెల్లాళ్లుండి స్వామిని దర్శించుకుంటూ ఉండగా మర్నెట్ అతనిని కలిసి జరిగిందంతా తెలుసుకుని రాసుకున్నాడు. మహదేవన్ తిరిగి వెళ్ళిపోయేముందు స్వామి విభూతి ప్యాకెట్లు ఇస్తూ, “ఆర్థికంగా, మానసికంగా, శారీరకంగా దెబ్బతిన్నావు. ఇంకిప్పుడు ఆరోగ్యంగా ఉన్నావు. ధైర్యంగా ఇంటికి వెళ్లు. అంతా సక్రమంగానే జరుగుతుంది” అని ఆశీర్వాదించి పంపేరు.

నాలుగు నెలల తరువాత ఒక పెద్ద ఉత్తరంలో మహదేవన్ మర్నెట్‌కి, “మా ఇంట్లో భజనలకి చాలామంది వచ్చి సహకరిస్తున్నారు. నా భార్య మెథడిస్ట్ అయినప్పటికీ సాయి భజనలు నేర్చుకుంది. బాబా జన్మదినోత్సవం నవంబరు 23న చాలా ఘనంగా జరుపుకున్నాం. స్వామికి ఇష్టమైనరీతిలో నిరుపేదలకు అన్నవస్త్రాలను స్వామి ప్రసాదంగా పంచిపెట్టేము” అని వ్రాశాడు.

సంశయాత్మా వినశ్శతి

సుప్రసిద్ధ సంతూర్ వాద్యకారుడు పండిట్ శివకుమార్ శర్మ జమ్మూ వాస్తవ్యుడు. ముంబై విల్లేపార్లేలో ఉన్న ఒక ప్రముఖ వ్యాపారవేత్త ఇంట్లో 1968లో కచేరి చేయడానికి వెళ్ళేడు. అక్కడ హాల్లో ఉన్న బాబా ఫోటోమీద విభూతి ఏర్పడింది. ఆ విభూతినంతా ఒక రుమాలుతో తుడిచి ఒక భరిణలో పెట్టుకున్నారు. కచేరీ అయిన తరువాత చూస్తే మళ్ళీ అంత విభూతి అద్దంమీద చేరి ఉంది.

ఇలా విభూతి ఫోటోలనుండి రాలటం ఎన్నాళ్ళ నుండి జరుగుతోందని శివకుమార్ శర్మ ఆ ఇంటి యజమానిని అడిగేడు. దానికి ఆయన, “అయ్యా! నా భార్య చాలాకాలంగా భక్తురాలు. నేను మాత్రం బాబా అన్నా ఆయన మహిమలన్నా విభూతి అన్నా విముఖంగా ఉండేవాణ్ణి. నాకు చాలాకాలంగా కీళ్ళ నొప్పులున్నాయి. ఎందరో డాక్టర్లనీ, రకరకాల చికిత్సలనీ చూశాను. ‘గౌట్’ (కీళ్లవాతం) అన్నారు. అలోపతి అయింది, హోమియోపతి

అయింది. పుట్టపర్తి అంది నా భార్య. గయేమన్నాను. కానీ, రెండు నెలల క్రితం కీళ్ళ నొప్పి తీవ్రమైతే నా భార్య పోరు పడలేక ప్రశాంతి నిలయం వెళ్ళేను.

రోజూ ఉదయం సాయంత్రం దర్శనానికి వెళ్ళేవాళ్ళం. పది రోజులు నావైపైనా చూడలేదు, స్వామి. అక్కడ ఎవర్ని పలకరించినా బాబా మహిమలగురించి చెప్పేవాళ్ళే! ఇంక ఈ పాపిష్టి మీద కరుణ ఉండదేమో అనుకుంటూండగా, ఒకరోజున నా ముందు ఆగి, స్వామి తమ దివ్యహస్తాలతో నా రెండు మోకాళ్ళ చిప్పలు తాకి, “ఏమయింది నీకు? లే, లేచి నిలబడు” అన్నారు. లేచి నిలబడ్డాను. “కూర్చో” అన్నారు. కూర్చున్నాను. స్వామి ముందుకి నడిచి వెళ్ళిపోయేరు.

అంతే! ఆ క్షణం నుండి నా గౌట్ ఔట్! మరో పది రోజులున్న తరువాత స్వామి పాదసమస్కారం ఇచ్చేరు. ముంబయి తిరిగి వచ్చేక ఈవిధంగా నిత్యం విభూతి ప్రసాదం ఇక్కడిలా ఇస్తున్నారు. నా భార్య దీన్ని ప్రోగుచేసి, చిన్నచిన్న పొట్లాలు కట్టి, అడిగినవాళ్ళకి ఇస్తూ ఉంటుంది” అన్నాడు.

ఆనాటినుంచి శివకుమార్ ప్రత్యక్షంగా స్వామిని దర్శించాలని ఉవ్విళ్ళూరుతున్నాడు.

“మా ఫ్యామిలీ డాక్టర్ శుక్లాగారితో, నా భార్య మనోరమతో పుట్టపర్తిలో స్వామి దర్శనం చేసుకున్నాం. ఇంటర్వ్యూలో నా చిన్నతనం నుండి ఆనాటివరకు నేను పడిన కష్టాలూ, అవమానాలు, ఇబ్బందులు కళ్ళకు కట్టినట్లు వర్ణించి, ఇకపై నీకు ఉజ్జ్వలమైన భవిష్యత్తు ఉంటుంది” అంటూ స్వామి బొమ్మ ఉన్న ఉంగరాన్ని సృష్టించి ఇచ్చేరు.

నిత్యం నేను ఉదయం, సాయంత్రం కళ్ళకద్దుకునేవాడిని. ఒకసారి పుట్టపర్తిలోనూ, ఒకసారి బృందావన్‌లోనూ స్వామి దివ్య సమక్షంలో సంతూర్ వాయిించి స్వామి ఆశీస్సులు పొందేను.

చాలామంది తోటి కళాకారులు, కొంతమంది బంధుమిత్రులు, “స్వామి నీకు ఉంగరమిచ్చి ఆశీర్వాదించిన తరువాత నీకేమైనా కలిసొచ్చిందా?” అని అడిగేవారు.

ఒక రాత్రి ఆలోచించేను. ఆనాటినుంచీ నాకు చెప్పుకోదగ్గ రాబడికానీ, పేరుప్రతిష్ఠలుకానీ పెరగలేదే అనిపించింది.

ఉదయం లేవగానే అలవాటు ప్రకారం ఉంగరం కళ్ళకద్దుకుంటుంటే అందులో బాబా బొమ్మ ఉన్న రాయి లేదు! రాత్రి ఉంది, ఉదయం పోయింది! మంచంపైనా, మంచం క్రిందా అంతా వెతికాను. ఎక్కడా కనబడలేదు. రాత్రి నా అయోమయమైన ఆలోచనలకిది ఫలితమా అన్న భయంతో డాబామీదకొచ్చి ఉదయిస్తున్న సూర్యునికి నమస్కరిస్తుంటే, డాబా కింద పోర్టికోపైన సూర్య కిరణ కాంతిలో ధగధగా మెరుస్తూ స్వామి బొమ్మ ఉన్న రాయి కనబడింది.

ఆ రాయిని ఆ ఉంగరంలో ఎన్ని రకాల జిగురు పదార్థాలతో తిరిగి అతికించాలని ప్రయత్నించినా అతుక్కోలేదు. దాన్ని, ఆ ఉంగరాన్ని ఒక వెండి భరిణలో పెట్టి ఎక్కడికెళ్ళినా పట్టుకెళ్ళేవాడిని.

ఒకసారి స్వామి కలలో కనపడి, “ఉంగరం పెట్టుకోవడం లేదే?” అని నవ్వుతూ పలకరించేరు. మర్నాడు భరిణలో ఉంగరం ఇట్టే అతుక్కుంది.

ఆ సమయంలో స్వామి ముంబైలో ఉంటే వెళ్ళి ‘ధర్మక్షేత్ర’లో దర్శనం చేసుకున్నాను. నా ఉంగరం సంఘటనంతా పూసగ్రుచ్చినట్లు చెప్పేరు. నేను తలదించుకున్నాను. స్వామి కరుణామయులు. ఆరోజు సాయంత్రం ‘ధర్మక్షేత్ర’లో నా సంతూర్ కచేరీ జరిగింది” అని వివరించాడాయన.

ఆనాటినుండి పండిట్ శివకుమార్ శర్మ సంతూర్ వాద్య కళా ప్రాభవం దేశదేశాలకీ వ్యాపించింది. ఆయన భక్తి ప్రపత్తులే ప్రఖ్యాత నేపథ్య గాయని ఆశాభోంస్లే సత్యసాయి భక్తురాలవడానికి పరోక్షంగా దోహదం చేశాయి, స్ఫూర్తినిచ్చాయి.

పర్స్ లో పెట్టుకో!

న్యూయార్క్ తిరిగి వెళ్ళిపోయే ముందర మోహన్ రామ్ దంపతులకు ఇంటర్వ్యూ ఇచ్చి, అతనికి నాలుగు విభూతి ప్యాకెట్లు, అతని భార్య గీతకు ఒక ప్యాకెట్టు ఇచ్చి పర్సల్ లో

పెట్టుకొమ్మన్నారు, భగవాన్. వెంటనే ఆమె తన పర్సల్ లో ఆ ప్యాకెట్టును పెట్టుకుంది.

ఆరోజు వాళ్ళ వెడ్డింగ్ ఏనివర్సరీ అవడంచేత న్యూయార్క్ లో ఒక రెస్టారెంటులో డిన్నర్ చేసి ఆ తర్వాత థియేటర్ కి వెళ్ళిపోయేరు. మధ్యలో గీత టాయిలెట్ కి వెళ్ళింది.

అక్కడ ఒక నీగ్రో లేడీ టాయిలెట్స్ కదుగుతూ, గీతకేసి చూసి, “మీరు ఇండియన్స్ కదా” అని అడిగింది. అవునంది గీత. అయితే, మీకు సాయిబాబా తెలుసా? అని అడిగింది. తెలుసు అంది. “మేడమ్, మీ పర్సల్ లో ఆ సాయిబాబా వైట్ పౌడర్ కట్టుంటే, దయచేసి ఇవ్వండి” అంది. ఎప్పుట్నుంచో ఓ విభూతి ప్యాకెట్ ఉండాలన్న మాట జ్ఞాపకమొచ్చి ఆమెని, “ఏం చేస్తావు?” అని అడిగింది.

“మేడమ్, ఎనిమిదేళ్ళ నా కూతురికి రెండు కిడ్నీలు దేమేజి అయిపోయాయి. నేను నిరుపేదను. నాకు దాన్ని హాస్పిటల్లో చేర్చి వైద్యం చేయించే శక్తి లేదు. నిన్న నేను చర్చికి వెళ్ళి క్రీస్తు ముందు మ్రొకరిల్లి ఏడ్వేను. రాత్రి ఒకాయన కనబడి ‘నా పేరు సాయిబాబా. రేపు రాత్రి నీవు థియేటర్ లో డ్యూటీలో ఉండగా ఒక ఇండియన్ లేడీ వస్తుంది. ఆమె పర్సల్ లో వైట్ పౌడర్ ఉంటుంది. అది అడిగి తీసుకుని దాన్ని కొంచెం నీళ్ళలో కలిపి నీ బిడ్డచేత త్రాగించు. అంతా తగ్గిపోతుంది’ అని చెప్పేరు” అన్నది.

“సాయిరామ్” అనుకుంటూ ఆ ప్యాకెట్ తీసి ఆమె కిచ్చింది. కళ్ళనీళ్ళతో థ్యాంక్స్ చెబుతూ తీసుకుంది.

ఆ తర్వాత సంవత్సరం వాళ్ళు పుట్టపర్తి వెళ్ళినప్పుడు దర్శనం లైనులో గీతా మోహన్ రామ్ తో, “సువ్వు ఇచ్చిన విభూతితో ఆ నీగ్రో లేడీ కూతురు కిడ్నీ వ్యాధి నయమైంది” అన్నారు, స్వామి, దాని మాటే మరచిపోయినామెతో ఆ సంఘటన గుర్తు చేస్తూ.

స్వామి ‘సువ్వు ఇచ్చిన విభూతి’ అన్నందుకు గీతా మోహన్ రామ్ కు నవ్వుచ్చిందట. “స్వామి నాకు విభూతి ఇచ్చి పుణ్యం ప్రసాదించేరు” అనుకుందామె కృతజ్ఞతతో.

(సశేషం)

వేసవి తరగతులు

శ్రీ సత్యసాయి ఉన్నత విద్యాసంస్థ, ప్రశాంతి నిలయం “భారతీయ సంస్కృతి మరియు ఆధ్యాత్మికత” ప్రధానాంశముగా వేసవి తరగతులను ప్రశాంతి నిలయంలో మూడు రోజులపాటు జూన్ 8వ తేదీనుండి నిర్వహించింది. ఈ తరగతులకు శ్రీ సత్యసాయి ఉన్నత విద్యాసంస్థకు చెందిన ప్రశాంతి నిలయం, అనంతపురం, ముద్దేనహళ్ళి మరియు బృందావనం క్యాంపస్ ల విద్యార్థినీ విద్యార్థులు, అధ్యాపకులు, ఇంకా ప్రశాంతి నిలయం శ్రీ సత్యసాయి హైయర్ సెకెండరీ స్కూలు (11, 12 తరగతుల) విద్యార్థినీ విద్యార్థులు మరియు శ్రీ సత్యసాయి గురుకులం, రాజమండ్రి విద్యార్థులు హాజరయినారు.

భగవాన్ శ్రీ సత్యసాయిబాబావారు 1970వ దశకంలో ఈ వేసవి తరగతులను ప్రారంభించారు. ఇవి ఎక్కువగా బృందావనంలో నిర్వహించేవారు. 2011 ఫిబ్రవరిలో స్వామి ఇచ్చిన ఆదేశం ప్రకారం ప్రతి విద్యాసంవత్సరం ఆరంభములో శ్రీ సత్యసాయి విశ్వవిద్యాలయ విద్యార్థుల కొరకు ప్రశాంతి నిలయంలో ఈ వేసవి తరగతులను నిర్వహిస్తున్నారు.

మనో నియంత్రణ ఈ సంవత్సరం వేసవి తరగతుల ఇతివృత్తం. 1990 వేసవి తరగతులలో భగవాన్ ఇచ్చిన దివ్య ప్రసంగాలు ఈ ఇతివృత్తానికి ఆధారం.

ఈ వేసవి తరగతులను పూర్ణచంద్ర ఆడిటోరియంలో నిర్వహించారు. సాయంవేళలలో మాత్రం ప్రసంగాలు, సంగీత కార్యక్రమాలు కుల్వంట్ హాలులో నిర్వహించారు. రాత్రి భోజనానంతరం విద్యార్థులు చిన్నచిన్న బృందాలుగా

ఏర్పడి పారాయణం చేశారు. ఉపాధ్యాయులు విద్యార్థులతో వారి అనుభవాలు పంచుకున్నారు.

జూన్ 8వ తేదీన ఉదయం రిజిస్ట్రార్ డా॥ నరేన్ రామ్ జీ తమ స్వాగతోపన్యాసములో వేసవి తరగతుల ప్రాముఖ్యాన్ని వివరించారు. వైస్ ఛాన్సలర్ డా॥ శశిధర ప్రసాద్ విద్యార్థులు ఈ వేసవి తరగతులలో పాల్గొనడం ద్వారా మానవతా విలువలను పెంపొందించుకొని ఆధ్యాత్మిక సాధనలో ప్రగతిని సాధిస్తారు అన్నారు. భారతీయ సంస్కృతిపట్ల, ఆధ్యాత్మికతపట్ల అభిరుచిని కలిగించి విద్యార్థుల వ్యక్తిత్వ వికాసానికి తోడ్పడి, వారిని ఉత్తమ పౌరులుగా తీర్చిదిద్దటం శ్రీ సత్యసాయి విశ్వవిద్యాలయంయొక్క విశిష్టత అన్నారు.

అనంతరం, బృందావనం క్యాంపస్ డైరెక్టర్ డా॥ సంజయ్ సహానీ రామాయణముపై, రీసర్చ్ స్కాలర్ లలితా శర్మ మహాభారతముపై ప్రసంగించారు. వీరిద్దరూ ఆధునిక సమాజంలో మానవ జీవితం సత్య ధర్మాల నియంత్రణలో కొనసాగవలసిన అవశ్యకతను తెలియజేశారు.

అనంతరం ఆహూతులు భగవాన్ బాబావారు బృందావనంలో అనుగ్రహించిన దర్శనం వీడియో ఫిల్మ్ ను వీక్షించారు. తదుపరి భజన అంత్యాక్షరిలో పాల్గొన్నారు.

ఆ రోజు సాయంకాలం కుల్వంట్ హాలులో డాక్టరల్ రీసర్చ్ స్కాలర్ శ్రీకాంత్ ఖన్నా శ్రీ సత్యసాయి విశ్వవిద్యాలయ ఆవిర్భావమునుండి నిర్వహించిన వేసవి తరగతుల గురించి మాట్లాడారు. అనంతపురం విద్యార్థిని విద్యా జయకుమార్ ఆరోజు ఉదయం చర్చించిన అంశాలను సంక్షిప్తముగా తెలియజేశారు. తదుపరి ప్రశాంతి నిలయం విద్యార్థి ధ్రువ వ్యాస్ పరివర్తన భక్తికి యథార్థ సంతేతమన్నారు. బృందావనం విద్యార్థి జి. ఆదిత్య పరుల సమస్యలపట్ల స్పందించి వారి సంక్షేమానికై పాటుపడటమే సంస్కారమన్నారు.

ఈ ప్రసంగాల అనంతరం ముద్దేనహళ్ళి విద్యార్థులు, శ్రీ సత్యసాయి మీర్చురి సంగీత కళాశాల విద్యార్థులు సంకీర్తన చేశారు.

జూన్ 9వ తేదీన ఉదయం వేసవి తరగతులలో “సమాజములో ఆదర్శ సాయి విద్యార్థుల పాత్ర” అన్న

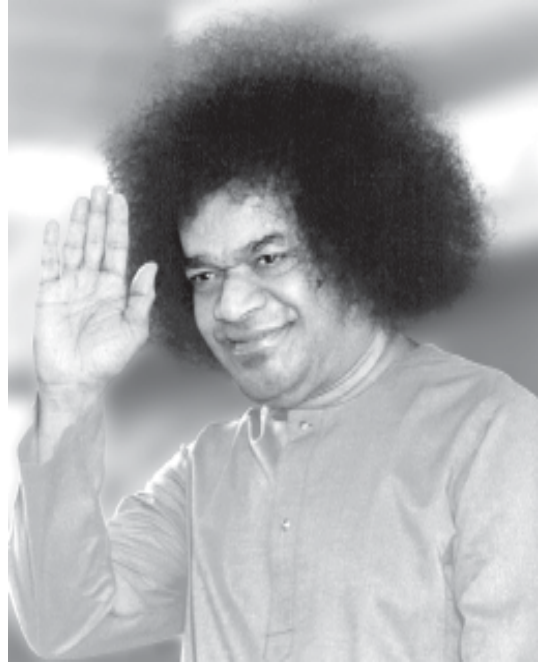
అంశంపై చర్చ జరిగింది. నలుగురు పూర్వ విద్యార్థులు కూడా ఈ చర్చలో పాల్గొన్నారు. ఇంగ్లీషు డిపార్ట్మెంటులో అసోసియేట్ ప్రొఫెసర్ డా॥ పి.ఎల్. రాణి సంధానకర్తగా వ్యవహరించారు. వీడియో ఫిల్మ్ ప్రదర్శనానంతరం కెమిస్ట్రీ విభాగములో డాక్టరల్ రీసర్చ్ స్కాలర్ సాయి గిరిధర్ 'ఆధునిక సమాజానికి భాగవతం అందించే సందేశం' అన్న అంశముపై ప్రసంగించారు. పరీక్షిత్తు భగవంతునిపై మనస్సును పరిపూర్ణముగా లగ్నం చేసి వారం రోజుల్లోనే మోక్షాన్ని సాధించి ఎన్నో తరాలకు ఆదర్శాన్ని అందించారన్నారు. మేనేజిమెంటు విభాగములో పోస్ట్ డాక్టరల్ ఫెలో శశాంక్ షా 'అవతార పురుషుల జీవిత చరిత్రలు' అన్న అంశంపై క్విజ్ను నిర్వహించారు.

జూన్ 9వ తేదీ సాయం సమయంలో శ్రీ సత్యసాయి హైయర్ సెకెండరీ స్కూలు విద్యార్థి వి. సాయి ప్రమోద్ ఆరోజు చర్చించిన విషయాలను సంగ్రహంగా తెలియజేశారు. తదుపరి అనంతపురం విద్యార్థిని జాస్మిన్ రాయ్ స్వామి దివ్య చరణాలను ఆశ్రయించి విద్యనార్జించడము ఒక అద్భుతమైన విషయమన్నారు. ముద్దేనహళ్ళి క్యాంపస్ విద్యార్థి సాయి శ్రావణ్ కృతజ్ఞతనుగురించి మాట్లాడారు. తదుపరి అనంతపురం విద్యార్థినులు సంకీర్తన చేశారు.

జూన్ 10వ తేదీన ఉదయం కామర్స్ డిపార్ట్మెంటులో అసోసియేట్ ప్రొఫెసర్ యన్. శివకుమార్ మానవ జీవన విధానాన్ని కొన్ని సమూహ సంఘటనలద్వారా శ్రీ సత్యసాయి విశ్వవిద్యాలయ డైరెక్టర్లు, వార్డెన్లు సహకారంతో విశ్లేషించారు. వ్యక్తిగత స్థాయిలో, వృత్తిపరముగా, ఇంకా సామాజిక పరముగా వివిధ సందర్భాలలో మనిషి తన విచక్షణను ఉపయోగించి ఏవిధముగా క్లిష్ట పరిస్థితులలో కూడా నైతికతకు కట్టుబడి ఉండాలి వివరించారు.

బాబావారి వీడియో ఫిల్మ్ను వీక్షించిన అనంతరం అన్ని క్యాంపస్లకు చెందిన విద్యార్థినీ విద్యార్థులు వారు ఈ వేసవి తరగతులలో తెలుసుకున్న విషయాలను పునశ్చరణ చేశారు. పదవీ విరమణ చేసిన అధ్యాపకులను సన్మానించారు. అనంతపురం క్యాంపస్ ఎకనామిక్స్ మరియు హ్యూమానిటీస్ డీన్ ప్రొ॥ మధు కపాని వందన సమర్పణ చేశారు.

- దివి చతుర్వేది

సద్గురు సన్నుతి

వీలా రామబ్రహ్మ శాస్త్రి

సత్య పావనమూర్తి సద్గురువు శ్రీసాయి
నిత్య శివ సుందరము నీ రూపమరయ
ఆశ్రయించినవారి ఆర్తి బాపెదవు
ఆర్త రక్షణ సేయ అవతరించితివి
తల్లి తండ్రి గురువు దైవమ్ము బంధువై
ఎల్లవేళల నీదు కరుణ కురిపించు

ఆనందబాష్పాల అర్ఘ్య పాద్యములిచ్చి
స్వచ్ఛమగు ప్రేమయే గంధమ్ముగా నొసగి
గట్టి విశ్వాసమే వస్త్రముగ నర్పించి
అష్ట సాత్విక భావ పుష్పాల పూజించి
ఏకాగ్ర చిత్తమనే ఫల నివేదన సల్పి
భక్తియనే చామరమ్ముతో వీచి
పూజించెదము నిన్ను పరిపూరిత
మా పూజ ప్రీతితో స్వీకరింపుము దేవ!

దైవ సహాయం

ఒకనాటి సభలో అక్బరు చక్రవర్తి తన మంత్రి బీర్బలు నుద్దేశించి ఒక విచిత్రమైన ప్రశ్న వేసెను: “మన పట్టణములో ఎన్ని పక్షులున్నవి? వాటి సంఖ్య పొరపాటు లేకుండా రేపు సాయంకాలములోగా నాకు చెప్పవలె. లేనిచో కఠిన కారాగార శిక్ష.”

“చిత్తము ప్రభూ!”

బీర్బలు తన మందిరమునకు చేరి, ‘ఇదెట్లు సాధ్యము! ఎంత మేధావంతుడైనను ఏవిధముగా ఈ సమస్యను పరిష్కరించగలడు?! భగవంతుడే నాకు శరణ్యం. ఆయన దయ ఎట్లున్నయట్లే కాగలదు’ అని చింతాక్రాంతుడై ఆర్తితో అనన్య భక్తితో పరమేశ్వరుని ధ్యానించుచు నిద్రించెను.

సనాతన సారథి, ఆగస్టు 2013

ఉదయమున అతడు భగవంతుని ధ్యానము చేసి లేచుచుండగా ఒక ఉపాయము తట్టెను.

మరునాడు ఉదయం ధైర్యముతో చక్రవర్తి కొలువుకు చేరెను.

“ఏమి బీర్బల్ సమాధానము సిద్ధమా?”

“సిద్ధము ప్రభూ, మన నగరములోని పక్షుల సంఖ్య 2,57,491.”

“నీ మాట పరీక్షిస్తాను. నీవు చెప్పినదానికన్న తక్కువ యైనచో ఏమి శిక్ష? ఎక్కువైనచో ఏమి శిక్ష?”

“ప్రభూ, నేను లెక్కించినపుడు 2,57,491 పక్షులే ఉన్నవి. కానీ ప్రక్క ఊరి పక్షులు మన ఊరిలోనికి వచ్చినచో సంఖ్య హెచ్చవచ్చును.

మన ఊరిలోనివి ప్రక్క ఊరికి పోయియున్నచో లెక్క తగ్గవచ్చును. దానికి నేనెట్లు బాధ్యుడను?”

“బీర్బలీ! కానిపనియని కారాగార శిక్ష పడకుండా మంచి యుక్తి ఆలోచించితివి. నీ తెలివికి సంతసించితిని. బహుమానము కోరుకో.”

“మహాప్రభూ! బహుమానం పొందే అర్హత నాకు లేదు. భగవత్కరుణయే బహుమాన యోగ్యము” అని జరిగిన

విషయమును వివరించెను. అనన్యముగా తనను సమ్మివ వారిని ఎన్నడును వమ్ము చేయనివాడెవరు?

ఆపద్బాంధవుడు భగవంతుడొక్కడే.

- డా.డా

చిత్రరచన: జి.వి. సత్యమూర్తి

సకాలంలో ప్రార్థన ఫలితం

రవి శ్రీ సత్యసాయి కాలేజిలో పోస్టు గ్రాడ్యుయేట్ కోర్సు చేసి, కార్దియాక్ సర్జరీలో టెక్నికల్ అసిస్టెంటుగా ట్రైనినింగ్ పొంది, పుట్టపర్తి సూపర్ స్పెషాలిటీ హాస్పిటల్‌లో కార్దియాక్ సర్జరీలో టెక్నికల్ అసిస్టెంటుగా పని చేశాడు. అతని అనుభవం మనందరికీ ఒక పాఠం.

మధ్య వయస్సులో ఉన్న ఒక పేద గ్రామీణునికి వాల్స్ రిఫ్లెక్స్‌మెంటు సర్జరీ జరుగుతోంది. చాలా అనుభవజ్ఞుడైన ఒక సర్జన్ సర్జరీ చేశాడు. అన్ని జాగ్రత్తలూ సక్రమంగా తీసుకోవడం జరిగింది. అన్ని పేరామీటర్లు రవి చెక్ చేస్తూనే ఉన్నాడు. కానీ, గుండెలోకి రక్తం పంప్ కావడం లేదు.

గుండె కొట్టుకోలేకపోవడానికి గల కారణం గురించి మౌనంగా డాక్టర్లు ఆలోచిస్తున్నారు.

రవి ఆపరేషన్ థియేటర్ బయటకొచ్చి, “స్వామీ! ఎవరూ చేయగలిగిందేమీ కనబడటం లేదు. నీవే దిక్కు” అని ప్రార్థించి, మళ్ళీ థియేటర్‌లోకి ప్రవేశించాడు.

అశ్చర్యం! రక్తం ప్రసరిస్తోంది. గుండె సక్రమంగా కొట్టుకుంటోంది. ఏం జరిగిందని అడిగితే, ఒక క్షణం క్రితం దానంతకదే గుండె పని చెయ్యడం ప్రారంభించింది, అన్నాడు డాక్టరు.

తర్వాత ఆపరేషన్ విజయవంతంగా పూర్తి అయింది.

మర్నాడు ఉదయం రవి దర్శనం లైనులో ఉండగా స్వామి నెమ్మదిగా అడుగులేసుకుంటూ, అతనివద్దకు వచ్చి హస్తచాలనంతో విభూతి సృష్టించి, అతని చేతిలో వేస్తూ, “నిన్న నీవు వాల్స్ రిఫ్లెక్స్‌మెంటు కేసులో సరియైన సమయంలో చేసిన ప్రార్థనకీ ప్రసాదం” అన్నారు.

“జగత్పతే హరి సాయి గోపాలా!”

స్వామి సన్నిధిలో జస్టిస్ వెంకటాచలయ్య, 2005 అగస్టు 17

పూర్ణచంద్రహాలో సమ్మర్ కోర్సు

ఉత్తరాఖండ్ లో సాయి సేవ

దైవ ప్రీతి, పాప భీతి, సంఘ సీతి

యాభై సంవత్సరాలకు పూర్వం యువకులు గాంధీ, బాలగంగాధర్ తిలక్, పటేల్, శివాజీ మొదలైనవారిని ఆదర్శంగా తీసుకుని దేశభక్తిని పెంచుకునేవారు. వారి గడుల్లో అటువంటి త్యాగపురుషుల ఫోటోలుండేవి. కానీ, ఈనాటి యువకులలో దేశభిమానం శూన్యం. ఎంతసేపూ స్వార్థం, స్వప్రయోజనం, ధనదాహం. వాళ్ళ గడుల్లో రాజసిక, తామసిక ప్రవృత్తులను పెంచే అశ్లీల గ్రంథాలు, సినిమా పత్రికలు, టీవీలు, గోడలకి ఫిల్మ్ స్టార్ల ఫోటోలు.... ఇదీ ఈనాటి యువత సంస్కృతి. వీరిలో పాపభీతి, దైవప్రీతి, సంఘసీతి కొరవడినాయి. దీనికి కారణం సమాజంలో ఆదర్శప్రాయులైన తల్లిదండ్రులు, అధ్యాపకులు, నాయకులు లేకపోవడం. ఈనాటి సాంఘిక వాతావరణానికి యువకులలో ఈ సంస్కృతి ప్రబలదం సహజమే అని తల్లిదండ్రులు కూడా సమాధాన పడుతున్నారు. ఇకనైనా తల్లిదండ్రులు మేల్కొని పిల్లలలో దైవప్రీతి, పాపభీతి, సంఘసీతి అభివృద్ధిపరచాలి. అప్పుడే సమాజం అన్నివిధాలుగా పురోగమిస్తుంది.

- బాబా

వార్షిక చందా: రూ॥ 60.00 (భారతదేశంలో)

రూ॥ 550 లేక \$ 13 లేక £ 9 (విదేశాలకు)

చందా ఒకటి, లేక రెండు, లేక మూడు

సంవత్సరాలకు స్వీకరింపబడును